

πέρχη, ἣν εἶχον ὡς παρὰ σοῦ μαθὼν τά τε ὅσια καὶ μὴ, καὶ τῆς πρὸς Μέλιτον γραφῆς ἀπαλλάξομαι, ἐνδειξάμενος ἐκείνῳ ὅτι σοφὸς ἤδη παρ' Εὐθύφρονος τὰ θεῖα γέγονα, καὶ ὅτι οὐκ ἔτι ὑπ' ἀγνοίας αὐτοσχεδιάζω, οὐδὲ καινοτομῶ περὶ αὐτὰ, καὶ δὴ καὶ τὸν ἄλλον βίον ὅτι ἄμεινον βιωσοίμην.

Β. ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἠθικός.

α. Ὅτι μὲν ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πεπόνθατε ὑπὸ τῶν ἐμῶν κατηγορῶν, οὐκ οἶδα ἔγωγ' οὖν καὶ αὐτὸς ὑπ' αὐτῶν ὀλίγου δεῖν ἐμαυτοῦ ἐπελαθόμεν' οὕτω πιθανῶς ἔλεγον. Καί τοι ἀληθές γε, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν εἰρήκασιν. Ἰνιάλιστα δὲ αὐτῶν ἐν εθαύμασα τῶν πολλῶν ὧν ἐψεύσαντο, τοῦτο, ἐν ᾧ ἔλεγον ὡς χρῆν εὐλαβεῖσθαι μὴ ὑπ' ἐμοῦ ἐξαπατηθῆτε, ὡς θεינוῦ ἔντος λέγειν. Τὸ γὰρ μὴ αἰσχυρῆναι, ὅτι αὐτίκα ὑπ' ἐμοῦ ἐξελεγχθήσονται ἔργῳ, ἐπειδὴν μήθ' ὀπωστιοῦν φαίνωμαι θεινὸς λέγειν, τοῦτό μοι ἔδοξεν αὐτῶν ἀναισχυρτότατον εἶναι εἰ μὴ ἄρα θεινόν καλεῦσιν αὐτοὶ λέγειν, τὸν τάληθῆ λέγοντα. Εἰ μὲν γὰρ τοῦτο λέγουσιν, ὁμολογοῖν ἂν ἔγωγε οὐ κατὰ τούτους εἶναι ῥήτωρ. Οὗτοι μὲν οὖν, ὥσπερ ἐγὼ λέγω, οὐδὲν ἀληθές εἰρήκασιν ὑμεῖς δέ μου ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Οὐ μὲν τοι μὰ Δία, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κεκαλλιεπημένους γε λόγους, ὥσπερ οἱ τούτων, ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασιν, οὐδὲ κεκοσμημένους, ἀλλ' ἀκούσεσθε εἰκῆ λεγόμενα τοῖς ἐπιτυχούσιν ὀνόμασι. Πιστεύω γὰρ δίκαια εἶναι, ἃ λέγω, καὶ μηδεὶς ὑμῶν προσδοκησάτω ἄλλως. Οὐδὲ γὰρ ἂν δῆπου πρέποι, ὦ ἄνδρες, τῇ δὲ τῇ ἡλικίᾳ, ὥσπερ μεираκίῳ πλατ-

(*) Ἀπολογία μὲν Σωκράτους ὀνομάζεται ὁ λόγος οὗτος ὅτι Σωκράτης ὑποτίθεται ἀπολογούμενος πρὸς τοὺς κριτάς. Ἠθικός δὲ, ὅτι περὶ ἠθῶν διαλαμβάνει. Ὁν δὲ ὅ, τε Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς πολὺ θαυμάζει, καὶ Εὐστάθιος ἐν Ἰλιάδ. Π. Σελ. 1089, 62.

α. Ὅλιγου δεῖν) Τὸ παρ' ἡμῶν ὀλίγον λείπει. Τοιοῦτο δὲ καὶ τὸ, μικροῦ δεῖν, παρὰ μικρὸν, καὶ μικροῦ, χωρὶς τοῦ ῥήματος. Ἔστι δὲ τὸ δεῖν ἄντι τοῦ δεῖν κατὰ συνέσειν τοῦ ε καὶ ο εἰς εἰ τὸ δὲ δεῖν, ἀπόλυτος μετοχὴ κατὰ τὰς τῶν ἀπροσώπων. Ὡς ἔπος εἰπεῖν) Τὸ Ὡς συλληπτικόν ἔχει δὲ ἐννοούμενον τὸ δεῖν, ἢ δεῖν, ἐπιτρέψατε ὡς ἐν συντόμῳ εἰπεῖν ὡς κατ' ἔπος εἰπεῖν, ὡς ἐν ἐνὶ λόγῳ εἰπεῖν.

2. Ὡς χρῆν) Ἀντι Ὡς ἐχρῆν.

— Τοῦτό μοι ἔδοξεν) Τοῦτο τὸ μὴ αἰσχυρῆναι ὅτι ἐστὶ τὸ ἀναισχυρτότατον αὐτῶν. — Θεινὸς λέγειν) Κατὰ τὸ λέγειν δηλ. τὰ γὰρ ἐπίθιστα πρὸς αἰτιατικὴν προσδιορίζουσάν τι φέρονται κατ' ἐλείψιν τῆς Κατά καὶ πρὸς ἀπαρέμφατον δὲ ὀνοματικὸν ὁμοίως. — Εἰμι ἄρα) Πλὴν εἰ. Ἐξαιρετικὸν τὸ εἰ μὴ. — Εἰ μὲν) Τὸ εἰ μὲν οὐκ ἔχει ἀπόδοσιν. Ἐννοεῖται ἄρα, εἰ δὲ μὴ τοῦτο λέγουσι, ψεύδονται.

4. Ὡσπερ οἱ τούτων) Εἰσὶ λόγος τὸ γὰρ ὥσπερ ὀρθωτικό. — Ἀκούσεσθε) Ἐμοῦ λέγοντος δηλ. Οὐ λόγους κεκαλλιεπημένους, ἀλλ' εἰκῆ λεγόμενα.

5. Τῇ δὲ τῇ ἡλικίᾳ) Οὐ γὰρ πρέπει γέροντι, ὥσπερ μεираκίῳ καὶ τῷ

τοντι λόγους, ἐς ὑμᾶς εἰσιέναι. Καί μὲν τοι καὶ πάνυ, ὦ ἄνδρες 6
 Ἀθηναῖοι, τοῦτο ὑμῶν θέομαι καὶ παρίεμαι· εἴαν διὰ τῶν αὐτῶν
 λόγων ἀκούητέ μου ἀπολογουμένου, δι' ὧν περ εἶωθα λέγειν καὶ ἐν
 ἀγορᾷ καὶ ἐπὶ τῶν τραπέζων, ἵνα ὑμῶν οἱ πολλοὶ ἀκηρόσασιν, καὶ
 ἄλλοθι, μήτε θαυμάζωσιν, μήτε θορυβεῖν τούτου ἕνεκα. Ἐχει γάρ 7
 αὐτωσί· νῦν ἐγὼ πρῶτον ἐπὶ δικαστήριον ἀναβέβηκα, ἔτη γεγο-
 νίας πλείω ἐδομηκόντα. Ἀτεχνῶς οὖν ξένως ἔγω τῆς ἐνθάδε λέ-
 ξεως. Ὡσπερ οὖν ἄν, εἰ τῶ ὄντι ξένος ἐτύγχανον ὢν, ξυνεγι- 8
 γνώσκειται δήπου ἄν μοι, εἰ ἐν ἐκείνῃ τῇ φωνῇ τε καὶ τῷ τρόπῳ
 ἔλεγον, ἐν οἷς περ ἐτεθράμαην· καὶ δὴ καὶ νῦν τοῦτο ὑμῶν θέο-
 μαι (δίκαιον, ὡς γέ μοι δοκῶ,) τὸν μὲν τρόπον τῆς λέξεως εἶναι
 (ἴσως μὲν γάρ τι χείρων, ἴσως δὲ βελτίων ἂν εἴη) αὐτὸ δὲ τοῦτο
 σκοπεῖν, καὶ τούτῳ τὸν νοῦν προσέχειν, εἰ δίκαια λέγω, ἢ μή.
 Δικαστοῦ μὲν γὰρ αὕτη ἀρετὴ ῥήτορος θεῖ, τάλιητῆ λέγειν.

β. Πρῶτον μὲν οὖν δίκαιός εἰμι ἀπολογήσασθαι, ὦ ἄνδρες
 Ἀθηναῖοι, πρὸς τὰ πρῶτά μου ψευδῆ κατηγορημένα, καὶ πρὸς
 τοὺς πρῶτους κατηγοροὺς, ἔπειτα δὲ πρὸς τὰ ὑστερον, καὶ τοὺς
 ὑστέρους. Ἐμοῦ γὰρ πολλοὶ κατήγοροι γόνασιν πρὸς ὑμᾶς, καὶ 2
 πάλαι πολλὰ ἤδη ἔτη, καὶ οὐδὲν ἀληθές λέγοντες· οὗς ἐγὼ μάλ-
 λον φοβοῦμαι ἢ τοὺς ἀμφὶ Ἄνυτον, καίπερ ὄντας καὶ τούτους
 δεινούς. Ἀλλ' ἐκείνοι δεινότεροι, ὦ ἄνδρες, οἱ ὑμῶν τοὺς πολ- 3
 λούς ἐκ παίδων παραλαμβάνοντες, ἔπειθόν τε καὶ κατηγοροῦν
 ἐμοῦ οὐδὲν ἀληθές· ὡς ἔστι τις Σωκράτης, ἀνὴρ σοφός, τά τε
 μετέωρα φροντιστής καὶ τὰ ὑπὸ γῆς πάντα ἀνεζητηκῶς, καὶ τὸν
 ἥττω λόγον κρείττω ποιῶν. Οὗτοι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰύτην 4
 τὴν φήμην κατασκευάσαντες, οἱ δεινοὶ εἰσὶ μου κατήγοροι. Οἱ
 γὰρ ἀκούοντες ἠγοῦνται τοὺς ταῦτα ζητοῦντας οὐδὲ θεοὺς νο-
 μίζειν. Ἐπειτα εἰσὶν οὗτοι οἱ κατήγοροι πολλοὶ καὶ πολὺν ἤδη 5

ἔστι δὲ τὸ Ὡσπερ καὶ ὁμοιοπτότως τῷ
 προηγησαμένῳ λέγεσθαι, καὶ τοι λόγου
 ὀρθωτικὸν ὄν, ὡς ἐλέγετο. 4.

6. Παρίεμαι) Τοῦτο δοκεῖ, φησὶ Βα-
 ρίνος, τοῦ παρτεῖσθαι δύναμιν ἔχειν.
 — Ἴνα) Τοπικόν τὸ Ἴνα, ἀντὶ τοῦ Ἐνθα.
 — Καὶ ἄλλοθι) Ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις
 δηλ. καὶ ἐν ταῖς παλαιστραῖς· ὡς φησὶ
 Θεμιστίας λόγ. εἰ. Καὶ Δίων Χρυσόστ.
 λόγ. νδ'. Περὶ τε τὴν ἀγορὰν τὰ πολλὰ
 διατρίβων, καὶ εἰς τὰς παλαιστρας εἰ-
 σιῶν, καὶ πρὸς ταῖς τραπέζαις καθι-
 ζόμενος.

7. Ξένως ἔγω) Ἀθήνης εἰμι τοῦ τρό-
 που, καθ' ὃν εἰς τὸ δικαστήριον ἐκρά-
 ζουσι τὰς ἐννοίας οἱ ἐνταῦθα λέ-
 γοντες.

ζουσι τὰς ἐννοίας οἱ ἐνταῦθα λέ-
 γοντες.

8. Δίκαιον) Ἔστιν ἐν ἡ Δίκαιόν ἐστιν,
 ὃ θέομαι, ὡς γέ μοι δοκῶ. Τὸ δὲ Δοκῶ
 μοι, ἀντὶ Δοκεῖ μοι σύνηθες παρὰ τοῖς
 Ἀττικαῖς. — Αὕτη ἀρετὴ) Σχολιαστ. Ἐρ-
 μογ. Ῥήτορος μὲν γὰρ ἔργον τὸ τάλ-
 ιητῆ λέγειν· δικαστῶν δὲ γε σωφρόνων
 τὰ δίκαια κρίνειν.

β. 2. Καὶ πάλαι πολλὰ) Καὶ πάλαι
 γέγονασι κατήγοροι κατὰ πολλὰ ἤδη ἔτη.

3. Καὶ τὸν ἥττω λόγον κρείττω) Ἀπὸ
 τῶν κάτω τούτων καὶ ἀνθρωπειῶν δηλ.
 εἰς οὐράνια μεταφέρων τὸν λόγον καὶ
 ὑψηλὰ.

χρόνον κατηγορηκότες· ἔτι δὲ καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἡλικίᾳ λέγοντες
 πρὸς ὑμᾶς, ἐν ἣ ἂν μάλιστα ἐπιστεύσατε, παῖδες ὄντες ἕνιοι
 ὑμῶν καὶ μεράκια, ἀτεχνῶς ἐρήμην κατηγοροῦντες, ἀπολο-
 γουμένου σὺθενός. Ὁ δὲ πάντων ἀλογώτατον, ὅτι οὐδὲ τὰ ὀνό-
 ματα οἷόν τε αὐτῶν εἰδέναι καὶ εἰπεῖν· πλὴν εἴ τις κωμῆδιοποιός
 6 τυγχάνει ὄν. Ὅσοι δὲ φθόνῳ καὶ διαβολῇ χρώμενοι ὑμᾶς ἀ-
 νέπειθον, οἱ δὲ, καὶ αὐτοὶ πεπεισμένοι, ἄλλους πείθοντες, οὗτα
 7 πάντες ἀπορώτατοί εἰσιν. Οὐδὲ γὰρ ἀναδιβάσασθαι οἷόν τ' ἐστὶν
 αὐτῶν ἐνταυθοῖ, οὐδὲ ἐλέγξαι οὐδένα, ἀλλ' ἀνάγκη ἀτεχνῶς ὡς-
 περ σκιαμαχεῖν ἀπολογούμενόν τε καὶ ἐλέγχειν, μηδενός ἀπεκρι-
 8 νομένου. Δξιῶσατε οὖν καὶ ὑμεῖς, ὡςπερ ἐγὼ λέγω, διττοῖς μου
 κατηγοροῦσιν γεγονέναι, ἑτέρους μὲν, τοὺς ἄρτι κατηγορήσαντας·
 ἑτέρους δὲ, τοὺς πάλαι, οὓς ἐγὼ λέγω καὶ οἰήθητε δεῖν πρὸς
 ἐκείνους πρῶτόν με ἀπολογήσασθαι. Καὶ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνων πρό-
 τερον ἤκούσατε κατηγοροῦντων, καὶ πολὺ μᾶλλον ἢ τῶν δε τῶν
 9 ὕστερον. Εἶεν ἀπολογητέον δὴ, ὅ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἐπιχει-
 ρητέον ὑμῶν ἐξελεῖσθαι τὴν διαβολὴν, ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ
 10 ἔχεται, ταύτην ἐν οὕτωσὶ ὀλίγῳ χρόνῳ. Βουλοίμην μὲν οὖν ἂν
 τοῦτο οὕτω γενέσθαι, εἴ τι ἄμεινον καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοί, καὶ πλεον
 τί με ποιῆσαι ἀπολογούμενον. Οἶμαι δὲ αὐτὸ χαλεπὸν εἶναι, καὶ
 οὐ πᾶνυ με λυθάνει οἷόν ἐστιν. Ὅμως δὲ τοῦτο μὲν ἴτω, ὅπη
 τῷ θεῷ φίλου, τῷ δὲ νόμῳ πειστέον καὶ ἀπολογητέον.

γ'. Αναλαίδωμεν οὖν ἐξ ἀρχῆς, τίς ἡ κατηγορία ἐστίν, ἐξ ἧς
 ἡ ἐμὴ διαβολὴ γέγονεν, ἣ δὴ καὶ πιστεύων Μελίτος με ἐγράψατο
 2 τὴν γραφὴν ταύτην. Εἶεν· τί δὴ λέγοντες διεδάλλον οἱ διαδάλ-
 λοντες; Ὅσπερ οὖν κατηγοροῦν τὴν ἀντινομίαν δεῖ ἀναγνῶναι

ἦ. Ἐρήμην κατηγοροῦντες) Ἐμοῦ δηλ. μὴ παρόντος. Ἐρήμη γὰρ κατηγορία, ὅταν ἀπὸ τοῦ κατηγορούμενου, ὡςπερ καὶ ἐρήμη δίκη, ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος, εἰς τὴν κρίσιν καταδικασθῆ. Λέγονται δὲ ταῦτα καὶ χωρὶς οὐσιαστικῶν· ὅθεν καὶ ἐρήμην ἐάλω ὁ καταδικασθεὶς ἀπὸν· ἦτοι εἰλήθη κατ' ἐρήμην δίκην. Κωμῆδιοποιός) Τὸν Ἀριστοφάνην αἰνίττεται· οὗτος γὰρ καὶ ὅλην κωμῆδιαν συνέγραψε, κατηγοροῦν Σωκράτους, Νεφέλαι ὀνομαζομένην· ἐνθα παρίστη τὸν Σωκράτην νεφελοβατοῦντα, καὶ μετεωρολογοῦντα. — Ἀπολογούμενόν τε καὶ ἐλέγχειν) Ἦτοι ὡςπερ σκιαμαχεῖν τε καὶ ἐλέγχειν ἀπολογούμενον ἢ οἱ συμπλεκτικοὶ ὁμοῖα συνδέουσι.

10. Εἴ τι ἄμεινον) Εἰ τοῦτο ἐστὶν ἄμεινόν τι καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοί· τὸ ἐξελε-

ῖσθαι ὑμῶν ταύτην τὴν διαβολὴν. — Οἷόν ἐστίν) Καὶ οὐκ ἄγνωσθ' οἷόν ἐστι τοῦτο· ὅτι δηλ. οὐδὲν ὀνήσκει ἀπολογούμενος. — ἴτω) Προχωρεῖτω γενέσθω κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ Θεοῦ.

γ'. Ἐγράψατο τὴν γραφὴν ταύτην) Τὴν περὶ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων κατηγορίαν γραφὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἐκάλουν γράφομαι δὲ τὸ ἐγγράφως κατηγορεῖν. Ὅθεν, ἐγράψατο τὴν γραφὴν ταύτην, σημαίνει. Ἐγγράφως κατηγορήσαντά μου ἐνώπιον ἡμῶν τὴν κατηγορίαν ταύτην.

2. Εἶεν· τί δὴ) Ἀποστατικῶς ἔστω δηλονότι ταῦτα, ἀλλὰ τί· καὶ τί· ἢ δὲ Δὴ μεταβατικός. — Ἀντινομία) Ἀντινομία ἐκαλεῖτο ἢ κατὰ τινος ἐνορκῆς γραφῆς. Φασὶ ὅτι ἐγράφη ὅ, τε κατηγοροῦν καὶ κατηγορούμενος, ἀπολογούμενος, ὁ μὲν, ὅτι τάληθ' ἀπολογεῖται ὁ

αὐτῶν Σωκράτης ἀδικεῖ καὶ περιεργάζεται ζητῶν
τά τε ὑπὸ γῆς καὶ τὰ ἐπουράνια, καὶ τὸν ἥττω
λόγον κρείττω ποιῶν, καὶ ἄλλους ταῦτα διδάσκων.
Τοιαῦτη τις ἐστὶ. Τοιαῦτα γὰρ ἐωρᾶτε καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ Ἀριστο- 3
φάνους κωμῳδίᾳ, Σωκράτην τινὰ ἐκεῖ περιφερόμενον, φάσκοντά
τε ἀεροδατεῖν, καὶ ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα· ὧν ἐγὼ
οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε μικρὸν πέρι ἐπαίω. Καὶ οὐχ ὡς ἀτιμά- 4
ζων λέγω τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην, εἴ τις περὶ τῶν τοιούτων σο-
φός ἐστι, μήπως ἐγὼ ὑπὸ Μελίτου τσαύτας δίκας φεύγοιμι.
Ἄλλὰ γὰρ μοι τῶν τοιούτων, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐδὲν μέτεστι
μάρτυρας ὅ· αὐ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς παρέχομαι, καὶ ἀξιῶ ὑμᾶς
ἀλλήλους διδάσκειν τε καὶ φράζειν ὅσοι ἐμοῦ πρόποτε ἀκηκόατε
διαλεγόμενου. Πολλοὶ δὲ ὑμῶν οἱ τοιοῦτοὶ εἰσι. Φράζετε οὖν 5
ἀλλήλους, εἴ πρόποτε ἢ μικρὸν ἢ μέγα ἤκουσέ τις ὑμῶν ἐμοῦ
περὶ τῶν τοιούτων διαλεγόμενου· καὶ ἐκ τούτου γνώσεσθε, ὅτι
τοιαῦτ' ἐστὶ καὶ τᾶλλα περὶ ἐμοῦ ἃ οἱ πολλοὶ λέγουσιν.

θ. Ἄλλὰ γὰρ οὔτε τούτων οὐδὲν ἐστίν οὔδ' ἔτινος ἀκηκόατε
ὡς ἐγὼ παιδεύειν ἐπιχειρῶ ἄνθρώπους, καὶ χρήματα πράττομαι,
οὐδὲ τούτο ἀληθές. Ἐπεὶ καὶ τούτο γέ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι, εἴ 2
τις οἷός τ' εἴη παιδεύειν ἄνθρώπους, ὅσπερ Γοργίας ὁ Λεοντῖνος,
καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἰππίας ὁ Ἠλεῖος. Τούτων γὰρ ἕ-
καστος, ὦ ἄνδρες, οἷός τ' ἐστίν ἰὼν εἰς ἑκάστην τῶν πόλεων,
τοὺς νέους, οἷς ἔξεστι τῶν ἐκυτῶν πολιτῶν προῖκα ξυνεῖναι ἢ
ἂν βούλωνται, τούτους πείθουσι τὰς ἐκείνων ξυνουσίας ἀπολι-

θε, ὅτι τὰληθῆ ἀπολογῆται. Βαρβν.
Ἀνωμοσικ.

3. Κωμῳδία] Τῆ καλουμένη Νεφέλαι·
ἐνθα ἐδείκνυτο Σωκράτης τοῖς θεαταῖς
ἐπὶ κρεμάθρακ, ἀεροδατῶν, καὶ τοὺς θε-
οὺς ὑπερφρονῶν. στίχ. 225. φησὶν γοῦν
ἐωρᾶτε, ὅτε ἐν τῷ θεάτρῳ ταῦτα διε-
κωμῳδαίτο, ἐνθα τὸ πλῆθος ἐθεώρει.

— Ὡν ἐγὼ] Οἷον Περί ὧν ἐγὼ. —
Τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην] Τὴν ποιητικὴν
δηλ. ἔστι γὰρ πρὸς ἐπικυρόθωσιν ἡθῶν,
διακωμῳδομένων τῶν φαύλων. — Μή-
πως ἐγὼ] Μὴ γένηται ἕνα τούτου κα-
τηγορηθῶ ὑπὸ Μελίτου.

6. Περί τῶν τοιούτων] Ὡν μου κα-
τηγοροῦσι.

θ. Χρήματα πράττομαι] Ἀπαιτῶ
δηλ. χρήματα καὶ ἐστὶ τὸ αὐτὸ, ὅπερ
Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. β'. 60. Μισθὸν τῆς
συνουσίας πράττομαι ἐν ὃ' ἀπολ. 16.
φησὶν. Ὡς παρ' οὐδενὸς οὔτε ὄνρα, οὔτε
μισθὸν δέχομαι.

2. Τούτους πείθουσι] Ἐπανάληψις διὰ
τὸ πολλὰ μεταξὺ ἐν ὑπερθατῶ σχήματι
παρεμπεσεῖν τὸ δὲ Πείθουσι πληθυντι-
κόν διὰ τὸ ἕκαστος καὶ ἐνικῶ κατὰ
φωνή, καὶ πληθυντικῶ κατὰ σημασίαν
συμφερόμενον ῥήματι τὸ ὃ οἷός τ' ἐστίν,
ὡς παρελκῶν κεῖται ἄλλως γὰρ πείθειν
ἔδειν λέγειν οὐ πείθουσι ὡς ἀπαρέμ-
φατον ἀπαιτῶντος τοῦ Οἷός τ' ἐστὶ
κεῖται δὲ κατὰ τὸ Οἷμαι, ἐπεντιθέμε-
νον εὐ οἷδα, καὶ εἴτι τοιοῦτο καὶ ταῦτα
γὰρ πρὸς ἀπαρέμφατον φερόμενα, κατ'
ἐπένθετιν λεγόμενα, καὶ ὡς περιττὰ
κείμενα, οὐδὲ τοιοῦτον ἀπαιτεῖ. Ἡ δὲ
σύνταξις. Τούτων γὰρ ἕκαστος, ἰὼν εἰς
ἑκάστην τῶν πόλεων, οἷός τ' ἐστὶ πείθειν
τοὺς νέους, οἷς ἔξεστι ξυνεῖναι προῖκα
ἢ ἂν βούλωνται τῶν ἐαυτῶν πολιτῶν,
ἀπολιπεῖν τὰς ἐκείνων ξυνουσίας, καὶ ξυ-
νεῖναι σφίσι, δίδοντας χρήματα, καὶ πρὸς
τούτῃς εἰδότες καὶ γάρην.

πόντας, σφίσι ξυνεῖναι χρήματα διδόντας, καὶ χάριν προσειδέ-
 3 ναι. Ἐπεὶ καὶ ἄλλος ἀνὴρ ἐστὶ Πάριος ἐνθάδε σοφός, ὃν ἐγὼ
 ἠσθόμην ἐπιδημοῦντα. Ἐτυχόν γάρ προσελθῶν ἀνδρὶ ὃς τετε-
 λέκει χρήματα σοφισταῖς πλείω ἢ ξύμπαντες οἱ ἄλλοι, Καλλία
 4 τῷ Ἰππονίκου. Τοῦτον οὖν ἀνηρόμην (ἐστὲν γὰρ αὐτῷ δύο υἱέε)
 ὦ Καλλία, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ μὲν σου τῷ υἱέε πώλω ἢ μόσχῳ ἐγε-
 νέσθην, εἴχομεν ἂν αὐτοῖν ἐπιστάτην λαβεῖν καὶ μισθώσασθαι, ὃς
 ἔμελλεν αὐτῷ καλῶ καὶ ἀγαθῶ ποιήσῃν τὴν προσήκουσαν ἀρετὴν· ἦν
 δ' ἂν οὗτος ἢ τῶν ἱππικῶν τις ἢ τῶν γεωργικῶν· νῦν δ' ἐπειδὴ
 ἀνθρώπῳ ἐστὶν, τίνα αὐτοῖν ἐν νῶ ἔχεις ἐπιστάτην λαβεῖν; τίς τῆς
 5 τοιαύτης ἀρετῆς τῆς ἀνθρωπίνης τε καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμων ἐ-
 στίς; οἶμαι γάρ σε ἐσκέφθαι, διὰ τὴν τῶν υἱέων κτήσιν. Ἔστι τις,
 ἔφην ἐγὼ, ἢ οὐ; Πάνυ γε, ἦ δ' ὅς. Τίς, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ποδαπός;
 καὶ πόσου διδάσκει; Εὐηνος, ἔφη, ὦ Σώκρατες, Πάριος, πέντε
 6 μῶν. Καὶ ἐγὼ τὸν Εὐηνον ἐμκάρισα, εἰ ὡς ἀληθῶς ἔχει ταύ-
 τὴν τὴν τέχνην, καὶ οὕτως ἐμμελῶς διδάσκει. Ἐγὼ γ' οὖν καὶ
 αὐτὸς ἐκολληνομένην τε καὶ ἠδουνομένην ἂν, εἰ ἠπιστάμην ταῦτα·
 ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπίσταμαι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι.

ε. Ὑπολάβοι ἂν οὖν τις ἴσως· ἀλλ', ὦ Σώκρατες, τὸ
 σὸν τί ἐστὶ πρᾶγμα; πόθεν αἱ διαβολαὶ σοι αὗται γέγονασιν;
 Οὐ γὰρ δήπου, σοῦ γε οὐδὲν τῶν ἄλλων περιττότερον πραγ-
 ματευομένου, ἔπειτα τοσαύτη φήμη τε καὶ λόγος γέγονε, εἰ μὴ
 τι ἔπραττες ἄλλοιον, ἢ οἱ πολλοί. Λέγε οὖν ἡμῖν, τί ἐστίν,
 2 ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς περὶ σοῦ αὐτοσχεδιάζωμεν. Ταῦτί μοι δοκεῖ
 δίκαια λέγειν ὁ λέγων· καγὼ ὑμῖν πειράσομαι ἀποδείξαι, τί
 ποτ' ἐστὶ τοῦτο, ὃ ἐμοὶ πεποίηκε τό, τε ὄνομα καὶ τὴν διαβο-
 λήν. Ἀκούετε δὴ καὶ ἴσως μὲν δόξω τισὶν ὑμῶν παίξαι· εὔ

4. Ἦν δ' ἐγὼ) Ποιητικὸν τὸ Ἦν ἀντὶ τοῦ Ἐφην· φημί γὰρ καὶ ἡμεῖ ποιητικῶς ὄθεν καὶ ἔφην· ἦν, ἦς, ἦ. Καυτεῦθεν τὸ ἦ δ' ὅς, ἀντὶ τοῦ ἔφην. ἐκεῖνος· ἦ, ὁ δ' ἔφην. — Τὴν προσήκουσαν) Κατὰ τὴν προσ.

— Διὰ τὴν τῶν υἱέων κτ.) Ἦγουν ἐπειδὴ ἐκτίσω υἱούς, οἶμαι ὅτι ἐσκέφθης καὶ περὶ τούτου.

5. Πόσου διδάσκει) Ἐνεκεν πόσου τιμῆματος· ὅτε γὰρ περὶ τοιούτου ὁ λόγος, τιμῆματος ἐνλ. διὰ γενικῆς ἐκφράζεται κατ' ἔλλειψιν τῆς Διὰ, ἢ Ἐνεκα ἢ γοῦν Ἀντί. — Εὐηνος) Ἀποκρατίων ἐν Εὐηνοῆς. » Δύο ἀναγράφονται Εὐη-
 νους ἐλεγείων ποιητῆς ὁμωνύμου ἀ-
 λήλους, καθάπερ Ἐρατοσθένους ἐν τῷ

» περὶ Χρονογραφικῶν, ἀμφοτέρους λέγων
 » Παρίους εἶναι γνωρίζεσθαι δὲ φησι τὸν
 » νεώτερον μόνον. Μέννηται δὲ Σατέρου
 » αὐτῶν καὶ Πλάτων «

6. Ἐμμελῶς) Προθύμως δηλ. καθ' Ἠ-
 σύχιον. — Ἄλλ' οὐ γάρ) Ἀλλὰ γὰρ οὐκ
 ἐπίστ. καὶ ἐστὶν ὁ Ἄλλὰ γὰρ ἐναντιω-
 ματικός) ἢ ἀντιθετικός.

ε. Τὸ σὸν τί ἐστὶ) Τί ἐστὶ τοῦτο τὸ
 σὸν; Οὐ διδάσκεις δηλ.; ὄθεν καὶ αἱ
 κατηγορίαι καὶ αἱ διαβολαὶ αὗται σοι
 γέγονασιν; — Ἦ οἱ πολλοί) Πράττουσι
 δηλ. Τὰ γὰρ Διαφορικὰ καὶ μετὰ τοῦ
 Ἦ ὁμοιοπτώτως ὄθεν ἀποπληροῦται. Ἀλ-
 λοῖον ἢ ἐκεῖνο ἐστίν, ὅπερ οἱ πολλοὶ
 πράττουσι.

2. Τό, τε ὄνομα) Τὴν φήμην δηλ.

μέν τοι ἴστε, πᾶσαν ὑμῖν τὴν ἀλήθειαν ἐροῶ. Ἐγὼ γάρ, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δι' οὐδέν ἄλλ' ἢ διὰ σοφίαν τινὰ τοῦτο τὸ ὄνομα ἔσχηκα. Ποίαν δὴ σοφίαν ταύτην; ἥπερ ἐστὶν ἴσως ἀνθρωπίνη σοφία· τῷ ὄντι γὰρ κινδυνεύω ταύτην εἶναι σοφός· οὗτοι δὲ τάχ' ἄν, οὗς ἄρτι ἔλεγον, μείζω τινὰ ἢ κατ' ἀνθρώπου σοφίαν σοφοὶ εἶεν, ἢ οὐκ ἔχω, ὅ,τι λέγω· οὐ γὰρ δὴ ἔγωγε αὐτὴν ἐπίσταμαι ἄλλ' ὅστις φησί, ψεύδεται τε καὶ ἐπὶ διαβολῇ τῇ ἐμῇ λέγει. Καί μοι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ θορυβήσητε μηδέν, ἂν ὁδῶ τι ὑμῖν μέγα λέγειν. Οὐ γὰρ ἐμὸν ἐροῶ τὸν λόγον, ὃν ἂν λέγω, ἀλλ' εἰς ἀξιώχρεων ὑμῖν τὸν λέγοντα ἀνοίσω. Τῆς γὰρ ἐμῆς, εἰ δὴ τις ἐστὶ σοφία, καὶ οἶα, μάρτυρα ὑμῖν παρεξομαι τὸν θεὸν τὸν ἐν Δελφοῖς. Χαιρεφῶντα γάρ ἴστε δῆπου· οὗτος ἐμὸς ἐταῖρος ἦν ἐκ νέου, καὶ ὑμῶν τῷ πλήθει ἐταῖρός τε, καὶ ξυνέφυγε τὴν φυγὴν ταύτην, καὶ μεθ' ὑμῶν κατήλθε. Καὶ ἴστε δὴ οἷος ἦν ὁ Χαιρεφῶν, ὡς σφοδρός, ἐφ' ὅ,τι ὀρμήσειε. Καὶ δῆποτε καὶ εἰς Δελφοὺς ἐλθὼν, ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι· καὶ ὅπερ λέγω, μὴ θορυβήτε, ὦ ἄνδρες· ἥρετο γὰρ δὴ εἰ τις ἐμοῦ εἴη σοφώτερος. Ἀνεῖλεν οὖν ἡ Πυθία, μηδένα σοφώτερον εἶναι. Καὶ τούτων περὶ ὁ ἀδελφός ὑμῖν αὐτοῦ οὗτος μαρτυρήσει, ἐπειδὴ ἐκεῖνος τετελεύτηκε.

ζ'. Σκέψασθε δὴ ὧν ἕνεκα ταῦτα λέγω· μέλλω γὰρ ὑμᾶς διδάξειν, ὅθεν μοι ἡ διαβολὴ γέγονε. Ταῦτα γὰρ ἐγὼ ἀκούσας, ἐνεθυμούμην οὕτως. Τί ποτε λέγει ὁ θεός; καὶ τί ποτε αἰνίτ-

3. Ἦπερ ἐστίν) Δι' ἐκείνην δηλ. τὴν σοφίαν, ἥτις ἐστὶν ἴσως· καὶ τλ. — Ταύτην) Κατὰ ταύτην τὴν σοφίαν. — Οὗς ἄρτι ἔλεγ.) Γοργίας δηλ. ὁ Λεοντίνος, Πρόδικος ὁ Κεῖος, Ἰππίας ὁ Πλεῖος, καὶ Εὐθύμος ὁ Πάριος. — Οὐκ ἔχω ὅ,τι λέγ.) Ἡ ἀγνοῶ ὅ,τι ἂν ἄλλο εἴποιμι περὶ τῆς ἐκείνων σοφίας. — Ἐπίσταμαι) Ὅθεν Μάξιμ. Τύριος. Η' »Καὶ τὰ μὲν ἄλλα, φησὶ πάντα ἀποποιεῖται (Σωκράτης) εἰδέναι, καὶ τοὺς »περὶ ἀρετῆς λόγους, καὶ τὰς περὶ θεῶν »δόξας, καὶ τὰ ἄλλα ἅπαντα, ἐφ' οἷς »καὶ σοφιστὰὶ ἐκόμων.«

5. Καὶ μεθ' ὑμῶν κατήλθε) Ὅποτε Θρασύβουλος ὀρμηθεὶς ἐκ Θεβῶν, ἠλευθέρωσε τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων, καὶ τὰ ἀρχαῖα κατέστησε. Σημειῶσαι δὲ ὅτι Κατέρχομαι σημαίνει, ὡς Βαρῖνος φησὶν, ὅταν εἰς τὴν πόλιν, ἀφ' ἧς ἐξῆλθον ἐπανέλθω. ὁ δὲ Σχολ. Ἀριστ. ἐν Βατρ. στίχ. 1196. Ἰδίως δὲ, φησὶν, ἐπὶ τῶν φυγάδων χρόν-

ται τῷ Κατέρχομαι. — Ὡς σφοδρ.) Οἰζύτατος δηλ. — Ἀνεῖλεν) Ἀναῖρῶ οὐ μόνον τὸ φρονεῖν, φησὶ Βαρῖνος, ἀλλὰ καὶ τὸ μαντεύομαι. Καὶ ὁ Ἐτυμολ. Ἀνεῖλε, φησὶν, ἀντὶ τοῦ ἐματεύσατο· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκ Δελφῶν χρηστηρίου. — Σοφώτερον εἶναι) Τοῦτο δὲ εἶναι λέγεται τὸ χρηστηριασθὲν περὶ Σωκράτους. Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Νεφέλ. στίχ. 144.

Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος ὁ Εὐριπίδης.

Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος.

— Οὗτος) Ἀδελφός δὲ Χαιρεφῶντος ἦν Χαιρεκράτης, ὡς φησὶ Ξενοφ. Ἀπομν. γ'.

ζ'. 2. Σύννοια ἐμ. . . ὧν) Σημειῶσαι ὅτι τὸ Σύννοια ἐν ταῦτα προσωπικῶς τριχῶς λέγεται· οἷον Σύννοια ἐμαυτῷ ἀδικῶν καὶ Σύννοια ἐμαυτῷ ἀδικίαν· καὶ Σύννοια ἐμαυτῷ ἀδικούμεν.

τεται; ἐγὼ γὰρ δὴ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ζήνοια ἐμχυτῆ σο-
 φὸς ὢν. Τί οὖν ποτε λέγει φάσκων ἐμέ σοφώτατον εἶναι, οὐ
 3 γὰρ δήπου ψεύδεται γε· οὐ γὰρ Σέμις αὐτῷ. Καὶ πολὺν μὲν
 χρόνον ἠπόρουν, τί ποτε λέγει· ἔπειτα μόλις πάνυ ἐπὶ ζήτησιν
 4 αὐτοῦ τοιαύτην τινα ἐτραπόμην. Ἦλθον ἐπὶ τινα τῶν δοκούν-
 των σοφῶν εἶναι, ὡς ἐνταῦθα, εἶπερ που, ἐλέγξων τὸ μαντεῖον,
 καὶ ἀποφανῶν τῷ χρησμῷ, ὅτι οὗτός γέ μου σοφώτερος· σὺ
 5 δ' ἐμέ εἴρησθα. Διασκοπῶν οὖν τούτου, (ἐνόματι γὰρ οὐδὲν θέ-
 μαι λέγειν· ἦν δέ τις τῶν πολιτικῶν, πρὸς ὃν ἐγὼ σκοπῶν τοιου-
 τουί τι ἔπαθον, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι) καὶ διαλογόμενος αὐτῷ,
 ἔδοξέ μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ δοκεῖν μὲν εἶναι σοφὸς ἄλλοις τε πολ-
 6 λοῖς ἀνθρώποις, καὶ μάλιστα ἑαυτῷ, εἶναι δ' οὐ. Κάπειτα ἐ-
 πειρώμην αὐτῷ δεικνῦναι, ὅτι οἶοιτο μὲν εἶναι σοφός, εἶη δ' οὐ.
 Ἐντεῦθεν οὖν τούτῳ τε ἀπηχθόμην, καὶ πολλοῖς τῶν παρόντων.
 7 Πρὸς ἑμαυτὸν δ' οὖν ἀπιῶν ἐλογιζόμην, ὅτι τούτου μὲν τοῦ ἀν-
 θρώπου ἐγὼ σοφώτερός εἰμι· κινδυνεύει μὲν γὰρ ἡμῶν οὐδέτερος
 οὐδὲν καλὸν οὐδ' ἀγαθὸν εἰδέναι· ἀλλ' οὗτος μὲν οἶεται τι εἰδέ-
 ναι, οὐκ εἰδώς· ἐγὼ δέ, ὡσπερ οὖν οὐκ οἶδα, οὐδέ οἶομαι. Ἔοικα
 γοῦν τούτου γε σμικρῇ τιμῇ αὐτῷ τούτῳ σοφώτερος εἶναι, ὅτι
 8 ἂ μὴ οἶδα, οὐδέ οἶομαι εἰδέναι. Ἐντεῦθεν ἐπ' ἄλλον ἦσα τῶν
 ἐκείνου δοκούντων σοφωτέρων εἶναι καὶ μοι ταῦτά ταῦτα ἔδο-
 ξε· καὶ ἐνταῦθα κάκεινῳ καὶ ἄλλοις πολλοῖς ἀπηχθόμην.

ζ'. Μετὰ ταῦτα οὖν ἤδη ἐφεξῆς ἦσα, αἰσθανόμενος μὲν καὶ
 λυπούμενος, καὶ θεδιώς, ὅτι ἀπηχθαιόμενον ἔμως δὲ ἀναγκαιῶν
 ἐδόκει εἶναι, τὸ τοῦ Θεοῦ περὶ πλείστου ποιῆσθαι, καὶ ἰέναι, σκο-
 ποῦντι τὸν χρησμὸν τί λέγει, ἐπὶ ἅπαντας τοὺς τι δοκούντας εἰ-
 2 δέναι. Καὶ νῆ τὸν Κύνα, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, (θεὶ γὰρ πρὸς

3. Ἐπὶ ζήτησιν αὐτοῦ) Τοῦ Χρη-
 σμοῦ δηλ.

4. Τῶν δοκούντων σοφῶν εἶναι) Τὸ
 σοφῶν τῷ ἐκ πρώτου συνεφάνησεν· οὐ-
 τω γὰρ συμβαίνει γίνεσθαι τὴν σύν-
 ταξιν, ὑπαρκτικοῦ ὄντος τοῦ ἀπαρσι-
 μάτου. — Ὡς ἐνταῦθα, εἶπερ που) Ὡς
 μᾶλλον ἐνταῦθα ἢ ἀλλοθί που ἐλέγξων
 καὶ τλ. — Σὺ δ' ἐμέ εἴρησθα) Πρὸς τὸν
 χρησμὸν ἀποτείνει τὸν λόγον.

5. Τοιουτοί τι) Ἐπέκτασις ἐστὶ τὸ
 εἶναι Ἀττικῶ, ἀντὶ τοιαυτοῦ τι τὸ δὲ
 ν διὰ τὴν ἐπιφρόσιν τοῦ ε. — Δοκεῖν
 μὲν . . . εἶναι δ' οὐ) Ἐδόξε μοι ὅτι
 ἐδόκει μὲν εἶναι σοφός, οὐκ ἦν δέ.

7. Τούτου μὲν) Ὁ μὲν πρὸς ἀπο-
 λουθήσονται Δὲ εἴρηται, ἐστὶ δέτο: βε-

βαιωτικός. — Αὐτῷ τούτῳ) Τῷ μὴ οἶε-
 σθαι εἰδέναι μὴ εἰδῶτα.

— ζ'. Τὸ τοῦ Θεοῦ) Τὸ θεῖον δηλ.
 ἢ τὸν Θεόν. — Περὶ πλείστου ποιῆ-
 σθαι) Φράσις ἀντὶ τοῦ Προτιμῆσαι. —
 Καὶ ἰέναι) Ἐπὶ ἅπαντας καὶ τλ.

2. Νῆ τὸν Κύνα) Τὸν Αἰγυπτίῳν Θεόν,
 οἷς ἐν Γοργία Πλάτων λέγει. Ἀνουβις
 δὲ, παρ' Αἰγυπτίοις ἐκαλεῖτο ὁ Θεός
 οὗτος· ὁ δὲ Σχολ. Αἰγυπτίανος
 λέγει. «Ραδάμάνθυος ὄρκος οὗτος· ὁ
 «κατὰ χηνός, ἢ κυνός, ἢ πλατάνου, ἢ
 «κρυσῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. Οἷς δ'
 «μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ Κύνα·
 «ἔπειτα χην· Θεοῦ δὲ ἀγῶν. Κακίνας
 «ἐν Χείροσι τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ Σικελί-
 «κτους ὄρκοι.» Ἄ δὴ καὶ παρὰ Σουῖδά ἐν

ὑμᾶς τάληθῆ λέγειν,) ἢ μὴν ἐγὼ ἔπαθόν τι τοιοῦτον. Οἱ μὲν
 μάλιστα εὐδοκιμοῦντες ἔδοξάν μοι ὀλίγου δεῖν τοῦ πλείστου ἐν-
 δεεῖς εἶναι, ζητοῦντι κατὰ τὸν Θεόν· ἄλλοι δὲ, δοκοῦντες φαυ-
 λότεροι, ἐπεικέστεροι εἶναι ἄνδρες πρὸς τὸ φρονίμως ἔχειν. Δεῖ 3
 δὴ ὑμῖν τὴν ἐμὴν πλάνην ἐπιδείξαι, ὡσπερ πόνους τινὰς πο-
 νοῦτος, ἵνα μοί καὶ ἀνέλεγκτος ἢ μαντεία γένοιτο. Μετὰ γὰρ
 τοὺς πολιτικούς ἦα ἐπὶ τοὺς ποιητάς, τοὺς τε τῶν τραγωδιῶν,
 καὶ τοὺς τῶν διθυράμβων, καὶ τοὺς ἄλλους, ὡς ἐνταῦθα ἐπὶ
 αὐτοφώρῳ καταληψόμενος ἐμαυτὸν ἀμαθέστερον ἐκείνων ἔντα.
 Ἀναλαμβάνων οὖν αὐτῶν τὰ ποιήματα, ἃ μοι ἔδοκει μάλιστα 4
 πεπραγματεῦσθαι αὐτοῖς, διηρώτων ἂν αὐτοὺς τί λέγοιεν, ἵν' ἄ-
 μα τι καὶ μανθάνοιμι παρ' αὐτῶν. Αἰχῦνομαι οὖν ὑμῖν εἰπεῖν, ὡ ἄν- 5
 δρες, τάληθῆ ἄμως δὲ ῥητέον. Ὡς ἔπος γὰρ εἰπεῖν, ὀλίγου αὐ-
 τῶν ἅπαντες οἱ παρόντες ἂν βέλτιον ἔλεγον περὶ ὧν αὐτοὶ ἐπε-
 ποιήκεσαν. Ἔγνων οὖν αὖ καὶ περὶ τῶν ποιητῶν ἐν ὀλίγῳ τοῦ- 6
 το, ὅτι οὐ σοφία ποιοῖεν, ἃ ποιοῖεν, ἀλλὰ φύσει τινὶ, καὶ ἐνθου-
 σιάζοντες, ὡσπερ οἱ Θεομάντις καὶ οἱ χρησμοῖδοί· καὶ γὰρ οὗ-
 τοι λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλὰ, ἴσασι δὲ οὐδὲν, ὧν λέγου-
 σι τοιοῦτον τί μοι ἐφάνησαν πάθος καὶ οἱ ποιηταὶ πεπονθότες·
 καὶ ἅμα ἠσθόμην αὐτῶν διὰ τὴν ποιήσιν οἰόμενον καὶ τἄλλα
 σοφωτάτων εἶναι ἀνθρώπων, ἃ οὐκ ἦσαν. Ἀπήρια οὖν καὶ ἐντεῦ- 7
 θεν, τῷ αὐτῷ οἰόμενος περιγεγονέναι, ὡσπερ καὶ τῶν πολιτικῶν.

τῷ Ῥαδαμάνθου ὄρκος, εὐρίσκεται. —
 Η' μὴν) Ὁρκίος· ἅει γὰρ ἐπὶ ὄρκου
 λαμβάνεται. — Ὀλίγου δεῖν) Ὀλίγου
 δεῖον. Ἀπολύτως κατὰ τὰς τῶν ἀπρο-
 σώπων μετοχάς. Τὸ δὲ Δεῖν ἀντι-Δεῖον.
 — Κατὰ τὸν 9.) Κατὰ τὸν χρησμόν,
 ὃν ἔδωκε περὶ ἐμοῦ ὁ Θεός. — Δοκοῦν-
 τες φαυλ.) Εἶναι, ὑποθεεῖστεροι καὶ ὀ-
 λίγου ἄξιοι. — Πρὸς τὸ φρονίμως ἔχ.)
 Πρὸς τὸ διακρίσθαι φρονίμως· τὸ γὰρ
 ἔχω μετὰ ἐπιβρόχματος ἀντὶ τοῦ Διά-
 κριμαι.

3. Πονοῦντος) Τὴν ἐμὴν πλάνην πο-
 νοῦντος. Κτητικῆς γὰρ ἀντωνυμίας ἡ-
 γουμένης, εἴαν δέη καὶ ἑτέραν πτώσιν
 ἐπενεχθῆναι ταῦτοπροσωποῦσαν, κατὰ
 γενικὴν ἐπάγεται· ὅθεν καὶ Ἀριστοφ.
 ἐν Πλούτ. στίχ. 34. φησί.

Τὸν ἐμὸν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπάσου βίον.

— Τῶν τε τραγ.) Τραγωδία μὲν λέ-
 γεται πρᾶξις ἐν Θεάτρῳ περαινομένη,
 ἔλεον καὶ φόβον ποιοῦσα τοῖς ἀκούου-
 σι. Διθυράμβος δὲ, μέλος εἰς Διόνυσον
 ἀδόμενον, καὶ τὴν ἐκείνου γέννησιν διη-
 γούμενον, πολὺ ἔχον τὸ ἐνθουσιώδες.

— Ἐπ' αὐτοφώρ.) Ἐπὶ αὐτῷ τῷ ἔργῳ
 φωραθεῖς ἔγνων· ἵνα καταλάβω ἐμαυ-
 τὸν ἐπ' αὐτῷ τῷ πράγματι φωραθέν-
 τα, ὅτι εἰμὶ ἐκείνων ἀμαθέστερος.

4. Τί λέγοιεν) Ἀπὸ παρωχημένου πρὸς
 εὐκτικὸν τὸ Τί· διὰ τὰ αὐτὰ δὲ καὶ ὁ
 ἵνα πρὸς εὐκτικόν.

5. Ὀλίγου . . . ἔλεγον) Ἐννοεῖται τὸ
 Δεῖν. Ὀλίγου Δεῖν . . . ἔλεγον οἷον·
 ὀλίγου δεῖν πάντες οἱ παρόντες βελ-
 τίω ἔλεγον, ἢ αὐτοὶ οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν
 ποιηθέντων. Τὸ δὲ ἐπεποιήκεσαν, ἀντὶ τοῦ
 ἐπεποιήκισαν, Ἀπτικόν.

6. Ἄ ποιοῖεν) Κατ' ἔλλειψιν τοῦ θυ-
 νητικοῦν Ἄν. — Οἱ Θεομάν.) Δισχίν.
 Σωκρατ. Α'. ιγ'. φησίν. «Ὡσπερ οἱ Θεοί·
 » τῶν μάντεων καὶ χρησμολόγοι οὗτοι·
 » γὰρ, οὔτε φύσει τοιοῦτοι γίνονται,
 » οὔτε τέχνη, ἀλλ' ἐπιπνοία ἐκ τῶν Θεῶν
 » γιγνόμενοι τοιοῦτοι εἰσίν.

— Ἄ οὐκ ἦσαν) Καθ' ἃ οὐκ ἦσαν
 σοφωτάτοι.

7. Τῷ αὐτῷ) Ὁμοίως οἰόμενος πε-
 ριγεγονέναι αὐτῶν, καθάπερ καὶ τῶν πολ.

ἦ. Τελευτῶν οὖν ἐπὶ τοὺς χειροτέχνας ἦια. Ἐμαυτῷ γὰρ
 ξυνήθειν οὐδέν ἐπισταμένῳ, ὡς ἔπος εἰπεῖν· τούτους δὲ γ' ἦ-
 2 θειν, ὅτι εὐρήσοιμι πολλὰ καὶ καλὰ ἐπεσταμένους. Καὶ τού-
 του μὲν οὐκ ἐψεύσθην, ἀλλ' ἠπίσταντο, ἃ ἐγὼ οὐκ ἠπιστάμην,
 καὶ μου ταύτῃ σοφώτεροι ἦσαν. Ἀλλ', ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 ταυτόν μοι ἔδοξαν ἔχειν ἀμάρτημα, ὅπερ καὶ οἱ ποιηταὶ καὶ
 οἱ ἀγαθοὶ δημισουργοὶ, διὰ τὸ τὴν τέχνην καλῶς ἐξεργάζεσθαι,
 3 ἕκαστος ἡξίου καὶ τᾶλλα τὰ μέγιστα σοφώτατος εἶναι καὶ
 αὐτῶν αὐτῆ ἢ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρουπτεν· ὡς-
 τε με καὶ αὐτὸν ἀνερωτῶν ὑπὲρ τοῦ χρησμοῦ, πότερα δεξαί-
 μην ἂν οὕτως, ὡς περ ἔγω ἔχειν, μήτε τί σοφός ὢν τὴν ἐκείνων
 σοφίαν, μήτε ἀμαθὴς τὴν ἀμαθίαν, ἢ ἀμφοτέρω ἀ ἐκείνοι ἔ-
 χουσιν ἔχειν. Ἀπεκρινάμην οὖν ἑμαυτῷ καὶ τῷ χρησμῷ, ὅτι
 μοι λυσιτελεῖ, ὡς περ ἔγω ἔχειν.

Ζ'. Ἐκ ταύτης ἤδη τῆς ἐξετάσεως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πολ-
 λαὶ μὲν ἀπέχθαι μοι γέγονασι, καὶ οἶαι χαλεπώταται καὶ βα-
 ρύταται ὥστε πολλὰς διαβολὰς ἀπ' αὐτῶν γεγονέναι ὄνομα
 2 δὲ τοῦτο λέγεσθαι σοφός εἶναι. Οἴονται γὰρ με ἕκαστοτε οἱ πα-
 ρόντες, ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφόν, ἃ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω· τὸ
 δὲ κινδυνεύει, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῷ ὄντι ὁ Θεὸς σοφός εἶ-
 ναι, καὶ ἐν τῷ χρησμῷ τοῦτο λέγει, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη σοφία
 3 ὀλίγου τινὸς ἀξία ἐστὶ καὶ οὐθενός. Καὶ φαίνεται τοῦτ' οὐ λέ-
 γειν τὸν Σωκράτην, προσκεχοῖσθαι δὲ τῷ ἐμῷ ὀνόματι, ἐμὲ
 παράδειγμα ποιούμενος, ὡς περ ἂν εἴποι, ὅτι οὗτος ὑμῶν, ὦ ἄν-
 θρωποι, σοφώτατος ἐστίν, ὅστις, ὡς περ Σωκράτης, ἔγνωκεν, ὅτι
 4 οὐθενός ἀξίός ἐστι τῇ ἀληθείᾳ πρὸς σοφίαν. Ταῦτ' οὖν ἐγὼ μὲν
 ἔτι καὶ νῦν περιῶν ἐπιζητῶ καὶ ἐρευνῶ, κατὰ τὸν Θεόν, καὶ
 5 τῶν ἀστῶν καὶ τῶν ξένων ἂν τινα οἴωμαι σοφόν εἶναι. Καὶ
 ἐπειδὴν μοι μὴ δοκῆ, τῷ Θεῷ βοηθῶν ἐνδείκνυμαι, ὅτι οὐκ ἐστὶ

ἦ. 2. Καὶ τούτου μὲν) Ἡ γενικὴ κατ' ἔλλειψιν λέγεται προθέσεως τῆς Ἀπὸ ἢ Ἐκ. — Ἀλλ' ἠπίσταν.) Ὁ ἀλλὰ κατὰ θέτιν, προσηγμέντος τοῦ Οὐ. Ἔοικε δὲ τοῖς Αἰ- τολογικός. — Ταύτῃ) Κατὰ τοῦτο ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιστήμῃ.

3. Μὲ καὶ αὐτὸν) Ἐμὲ αὐτὸν ἀνη- ρώτων. Ὡστε καὶ αὐτὸν ἀνερωτῶν ἐμέ- καὶ ἐστὶν ἡ Πρωτότυπος ἀντὶ τῆς Ἐ- μαυτὸν συνθέτου. — Τὴν ἐκείνων σοφ.) Κατὰ τὴν ἐκείνων σοφ. τὸ δὲ τί καὶ αὐτὸ κατ' ἔλλειψιν τῆς Κατὰ οἶον μή- τε κατὰ τι ὢν σοφός, καθ' ἣν ἐκείνοι ἔχουσι σοφίαν.

Ζ'. Ὄνομα δὲ τοῦτο) Καὶ ὄνομα τοῦ- τό μοι γέγονε τὸ λέγεσθαι δηλ. σοφός εἶναι.

2. Ταῦτα) Κατὰ ταῦτα, καθ' ἃ. — Τὸ δὲ) Τὸ δὲ ἀληθὲς ἐστίν, ὁ Θεὸς κιν- δυνεύει τῷ ὄντι σοφός εἶναι. — Καὶ οὐθενός) Καὶ ἴν' οὕτως εἶπω, οὐθενός ἐ- στὶν ἀξία.

3. Τούτου) Χάριν δηλ. ἢ ἐνεκα.

4. Καὶ τῶν ἀστῶν) Οἶον ἐρευνῶ κα- τὰ τὸν παρὰ τοῦ Θεοῦ χρησμῶν, ἀντί- να τῶν ἀστῶν ἢ ξένων οἴωμαι σοφόν εἶναι.

5. Καὶ ἐπειδὴν) Ὅποτε μοι δοκῆ

σοφός. Καὶ ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας, οὔτε τι τῶν τῆς πόλεως 6
πράξαι μοι σχολή γέγονεν ἄξιον λόγου, οὔτε τῶν οἰκείων· ἀλλ'
ἐν πενίᾳ μυρία εἰμι διὰ τὴν τοῦ Θεοῦ λατρείαν.

ι. Πρὸς δὲ τούτοις, οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες, οἷς μάλι-
στα σχολή ἐστίν, οἱ τῶν πλουσιωτάτων, αὐτόματοι, χαίρουσιν
ἀκούοντες ἐξελεγχόμενων τῶν ἀνθρώπων· καὶ αὐτοὶ πολλάκις
ἐμὲ μιμῶνται, εἴτα ἐπιχειροῦσιν ἄλλους ἐξετάζειν· κἄπειτα,
οἶμαι, εὐρίσκουσι πολλὴν ἀφθονίαν οἰομένων μὲν εἰδέναι τι τῶν 2
ἀνθρώπων, εἰδότες δὲ ἢ ὀλίγα ἢ οὐδέν. Ἐντεῦθεν οὖν οἱ ὑπὲρ
αὐτῶν ἐξεταζόμενοι ἐμοὶ ὀργίζονται, οὐκ αὐτοῖς· καὶ λέγουσιν,
ὡς Σωκράτης τίς ἐστὶ μιαρῶτατος, καὶ διαφθείρει τοὺς νέους.
Καὶ ἐπειδὴν τις αὐτοὺς ἐρωτᾷ, ὅ,τι ποιῶν, καὶ ὅ,τι διδάσκων, 3
ἔχουσι μὲν οὐδέν εἰπεῖν, ἀλλ' ἀγνοοῦσιν· ἵνα δὲ μὴ δοκῶσιν
ἀπορεῖν, τὰ κατὰ πάντων τῶν φιλοσοφούντων πρόχειρα ταῦτα
λέγουσιν, ὅτι τὰ μετέωρα καὶ τὰ ὑπὸ γῆς ζητεῖ, καὶ Θεοὺς
μὴ νομίζει, καὶ τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖ. Τὰ γὰρ ἀλη- 4
θῆ, οἶομαι, οὐκ ἂν ἐθέλοιεν λέγειν, ὅτι κατὰθῆλοι γίνονται
προσποιούμενοι μὲν εἰδέναι, εἰδότες δὲ οὐδέν. Ἄ τε οὖν, οἶμαι, 5
φιλότιμοι ὄντες καὶ σφοδροὶ, καὶ πολλοὶ, καὶ ξυντεταγμένως
καὶ πιθανῶς λέγοντες περὶ ἐμοῦ, ἐμπεπλήκασιν ὑμῶν τὰ ὦτα,
καὶ πάλαι καὶ νῦν σφοδρῶς διαβάλλοντες. Ἐκ τούτων καὶ Μέ- 6
λιτός μοι ἐπέθετο καὶ Ἄνυτος καὶ Λύκων· Μέλιτος μὲν, ὑπὲρ
τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος· Ἄνυτος δὲ, ὑπὲρ τῶν δημιουργῶν καὶ
τῶν πολιτικῶν· Λύκων δὲ, ὑπὲρ τῶν ῥητόρων. Ὡστε, ὅπερ 7
ἐγὼ ἀροχόμενος ἔλεγον, Σαυμάζοιμ' ἂν, εἰ οἷός τ' εἶην ἐγὼ ὑμῶν
ταύτην τὴν διαβολὴν ἐξελέσθαι ἐν οὕτως ὀλίγῳ χρόνῳ, οὕτω
πολλὴν γεγονυῖαν. Ταῦτά ἐστιν ὑμῖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ- 8
ληθῆ· καὶ ὑμᾶς οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ἀποκρουψάμενος ἐγὼ λέγω,
οὐδὲ ὑποστειλάμενος· καί τοι οἶδα σχεδόν, ὅτι τοῖς αὐτοῖς ἀπε- 9
χθάνομαι ὁ καὶ τεκμήριον, ὅτι ἀληθῆ λέγω, καὶ ὅτι αὕτη ἐ-
στὶν ἡ διαβολὴ ἢ ἐμὴ, καὶ τὰ αἷτια ταῦτά ἐστι· καὶ εἴαν τε νῦν, εἴαν

ὅτι οὐκ ἔστι σοφός, τότε δείκνυμι ὅτι
βοηθῶ τῷ Θεῷ, τὸν χρῆσμον ἀληθεύον-
τα δείκνῶν.

ι. Τῶν ἀνθρώπων) Εὐρίσκουσι δηλ.
πολλὴν ἀφθονίαν τῶν ἀνθρώπων οἰομέ-
νων εἰδέναι τί· ἢ γοῦν τὸ τῶν ἀνθρώ-
πων ἐστὶν ἀντὶ τῶν ἀνθρωπίνων· ἢ ἢ
τί τῶν πραγμάτων τῶν ἀνθρώπων.

3. Ὅ,τι ποιῶν) Διαφθείρει τοὺς νέους.
— Ἄλλ' ἀγνοοῦσιν) Ὁ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ
Γάρ. ἤτοι ἐγνοοῦσι γάρ. Ἐλήφθη δὲ ὁ
Ἀλλὰ διὰ τὸν προηγηθέντα Μέν. ἢ ἢ.

Πάντως οὐδέν ἔχουσιν εἰπεῖν· ἐπειδὴ ἀ-
γνοοῦσιν ὅτι ἂν εἴπωσι.

6. Ὑπὲρ τῶν Ποιητῶν) Ποιητῆς γὰρ
τραγικός ὁ Μέλιτος, ἢ φησὶ Σουΐδας·
ὡσπερ καὶ Ἄνυτος δημιουργός· ὡς Ξε-
νοφ. Ἀπολ. 29 καὶ ὁ Λύκων δημαγω-
γός· ὡς Λαερτ. Β'. λή. δημαγωγὸς δὲ
οἱ ῥήτορες.

9. Τοῖς αὐτοῖς) Ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, παρ'
ὑμῶν, ἀπεχθ. ἤτοι ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς φαί-
νομαι ὑμῖν ἐπαχθῆς καὶ φοβτικός.

10 τε αὐθις ζητήσητε ταῦτα, οὕτως εὐρήσετε. Περί μὲν οὖν ὧν οἱ πρόη-
τοι μου κατηγοροὶ κατηγοροῦν, αὕτη ἔστω ἱκανὴ ἢ ἀπολογία
πρὸς ὑμᾶς.

ια. Πρὸς δὲ Μέλιτον, τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλόπολιν, ὡς φησι,
καὶ τοὺς ὑστέρους, μετὰ ταῦτα πειράσομαι ἀπολογήσασθαι.
2 Αὐθις γὰρ δὴ, ὡς περ τούτων ἐτέρων ὄντων κατηγορῶν, λάβω-
μεν αὖ τὴν τούτων ἀντιωμοσίαν. Ἔχει δὲ ὠδὲ πῶς Σωκρά-
τη φησὶν ἀδικεῖν, τοὺς τε νέους διαφθείροντα, καὶ θεοῦ, οὗς
3 ἢ πόλις νομίζει, οὐ νομίζοντα, ἕτερα δὲ δαιμόνια κινᾷ. Τὸ
μὲν δὴ ἐγκλήμα τοιοῦτόν ἐστι τούτου δὲ τοῦ ἐγκλήματος ἐν
ἐκαστον ἐξετάσωμεν. Φησὶ γὰρ δὴ τοὺς νέους ἀδικεῖν με δια-
4 φθείροντα. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀδικεῖν φημί Μέλι-
τον, ὅτι σπουδῇ χαριεντίζεται, ῥαδίως εἰς ἀγῶνας καθιστᾷς ἀν-
θρώπους, περὶ πραγμάτων προσποιούμενος σπουδάζειν καὶ κη-
δεσθαι, ὧν οὐδὲν πώποτε τῷτῳ ἐμέλησεν. Ὡς δὲ τοῦτο οὕτως
ἔχει, πειράσομαι καὶ ὑμῖν ἐπιδείξαι.

ιβ. Καί μοι δεῦρο, ὦ Μέλιτε, εἰπέ, Ἄλλο τί ἢ περὶ πλεί-
2 στου ποιῆ, ὅπως ὡς βέλτιστοι οἱ νεώτεροι ἔσονται, Ἐγώ γε. Ἴθι
δὴ νῦν εἰπέ τούτοις, τίς αὐτοὺς βελτίους ποιεῖ, δῆλον γὰρ ὅτι οἶ-
σθα, μέλον γέ σοι. Τὸν μὲν γὰρ διαφθείροντα ἐξευρών, ὡς φῆς,
ἐμὲ εἰσάγεις τούτοις, καὶ κατηγορεῖς τὸν δὲ δὴ βελτίους ποιοῦν-
3 τα, Ἴθι, εἰπέ, καὶ μήνυσον αὐτοῖς τίς ἐστιν. — Ὅρας, ὦ Μέ-
λιτε, ὅτι σιγᾶς, καὶ οὐκ ἔχεις εἰπεῖν; καὶ τοι οὐκ αἰσχρὸν σοι
δοκεῖ εἶναι, καὶ ἱκανὸν τεκμήριον οὐδὲ ἐγὼ λέγω, ὅτι σοι οὐδὲν
μεμέληκεν; Ἄλλ' εἰπέ, ὦ ἀγαθὲ, τίς αὐτοὺς ἀμείνους ποιεῖ;
4 Οἱ νόμοι. Ἄλλ' οὐ τοῦτο ἐρωτῶ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ τίς ἄνθρω-
πος, ὅστις πρῶτον καὶ αὐτὸ τοῦτο οἶδε, τοὺς νόμους; Οὗτοι,
5 ὦ Σόκρατες, οἱ δικασταί. Πῶς λέγεις, ὦ Μέλιτε, οἱ δὲ τοὺς νέους
παιδεύειν οἱοί τέ εἰσι καὶ βελτίους ποιεῖν; Μάλιστα. Πότερον ἀ-

ια. 2. Ἀντιωμοσι.) Λαέρτιος Β. μ. περὶ τῆς Ἀντιωμοσίας ταύτης τάδε φησὶν. «Ἡ δ' ἀντιωμοσία τῆς δίκης τούτου εἶχε τὸν τρόπον· ἀνάκειται γὰρ ἔπειτα καὶ νῦν, φησὶ Φαβιανὸς, ἐν τῷ «Μητρῶν. Τάδε ἐγράψατο καὶ ἀντιωμολογήσατο Μέλιτος Μελίτου Μιθθεὺς «Σωκράτει Σωκρονίσκου Ἀλωπεκῆθεν. «Ἀδικαὶ Σωκράτης, οὗς μὲν ἢ πόλις νομίζει θεοῦ, οὐ νομίζων ἕτερα δὲ κινῶν δαιμόνια εἰσαγωγέμενος· ἀδικεῖ δὲ τοὺς νέους διαφθείρων. Τίμημα θάνατος.»

ιβ. Ἄλλο τι ἢ περὶ) Ἄλλο τι περὶ πλείστου ποιῆ, ἢ τοῦτο, ὅπως καὶ τλ.

τὸ δὲ Περί πλείστου ποιῶμαι κατὰ περίφρασιν ἀντὶ τοῦ προτιμῶ, ἢ προκρίνω.

2. Τούτοις) Τοῖς δικασταῖς· τὸ δὲ ἴθι παρακλειυσματικὸν ἔστιν ἐπιβόημα. — Τούτοις) Ἐν τούτοις ἢ παρὰ τούτοις.

3. Τεκμήριον) Τούτου, ὃ δὴ ἐγὼ λέγω· τὸ δὲ Οὐ, ἀπτικῶς ἀντὶ τοῦ Ὅ τὸ γὰρ ἀναφορικὸν Ὅς τὴν πρῶτην τοῦ ἡγουμένου μιρεῖται, ὅταν αἰτιατικῇ δὴ ῥῆμα, πρὸς ὃ φέρεται, συμπάσχηται.

4. Τίς ἄνθρωπος) Ποιεῖ αὐτοὺς ἀμείνους.

παντες; ἢ οἱ μὲν αὐτῶν, οἱ δ' οὐ; Ἄπαντες. Εὐγε, νῆ τὴν Ἡ-
 ραν, λέγεις, καὶ πολλὴν ἀφθονίαν τῶν ὠφελούντων. Τί δὲ δὴ;
 οἶδε οἱ ἀκροαταὶ βελτίους ποιῶσιν, ἢ οὐ; Καὶ οὗτοι. Τί δὲ οἱ 6
 βουλευταὶ; Καὶ οἱ βουλευταὶ. Ἀλλ' ἄρα, ὦ Μέλιτε, μὴ οἱ ἐν
 τῇ ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιασται διαφθεύουσι τοὺς νεωτέρους; ἢ κα-
 κείνοι βελτίους ποιῶσιν ἅπαντες; Καὶ ἐκεῖνοι. Πάντες ἄρα, ὡς 7
 ἔοικεν, Ἀθηναῖοι καλοὺς καὶ κακοὺς ποιῶσι, πλὴν ἐμοῦ· ἐγὼ δὲ
 μόνος διαφθεῖρω. Οὕτω λέγεις; Πάνυ σφόδρα ταῦτα λέγω. Πολ- 8
 λὴν γέ μου κατέγνωκας δυστυχίαν καὶ μοι ἀποκρίναι ἢ καὶ
 περὶ ἵππους οὕτω σοὶ δοκεῖ ἔχειν; οἱ μὲν βελτίους ποιῶντες
 αὐτοὺς ἅπαντες ἀνθρώποι εἶναι, εἰς δὲ τις ὁ διαφθεῖρων; ἢ τού-
 ναντίον τούτου πάν, εἰς μὲν τις ὁ βελτίους γεοῖος τε ὢν ποιεῖν,
 ἢ πάνυ ὀλίγοι, οἱ ἵππικοὶ οἱ δὲ πολλοί, ἐὰν περ ζυνῶσι καὶ χρῶν-
 ται ἵπποις, διαφθεύουσιν; Οὐχ οὕτως ἔχει, ὦ Μέλιτε, καὶ περὶ 9
 ἵππων καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων ζώων; Πάντως δήπου, ἐὰν τε
 σὺ καὶ ἄλλοις μὴ φῆτε, ἐὰν τε φῆτε. Πολλὴ γάρ ἄν τις εὐ-
 δαιμονία εἴη περὶ τοῦ νεοῦς, εἰ εἰς μὲν μόνος αὐτοὺς διαφθει-
 ρει, οἱ δὲ ἄλλοι ὠφελοῦσιν. Ἀλλὰ γὰρ, ὦ Μέλιτε, ἱκανῶς ἐ-10
 πιδείκνυσαι, ὅτι οὐδέποτε ἐφρόντισας τῶν νέων· καὶ σαφῶς
 ἀποφαίνεις τὴν σουτοῦ ἀμέλειαν, ὅτι οὐδὲν σοὶ μεμέληκε περὶ
 ὧν ἐμὲ εἰσάγεις.

εγ. Ἐπι δὲ ἡμῖν εἰπέ ὦ πρὸς Διὸς Μέλιτε, πότερον ἐστὶν
 οἰκεῖν ἀμεινον ἐν πολίταις χρηστοῖς, ἢ πονηροῖς; — Ὡ τὰν ἀ-
 πόκριναι οὐδὲν γὰρ τοι χαλεπὸν ἐρωτῶ. Οὐχ οἱ μὲν πονηροὶ
 ἀεὶ κακὸν τοι ἐργάζονται τοὺς ἀεὶ εἰγυτάτω ἑαυτῶν ὄντας, οἱ
 δ' ἀγαθοὶ ἀγαθὸν τί; Πάνυ γε. Ἔστιν οὖν, ὅστις βούλεται 2
 ὑπὸ τῶν ζυνόντων βλάπτεσθαι μᾶλλον ἢ ὠφελεῖσθαι; — Ἀ-
 πόκριναι ὦ γαθέ· καὶ γὰρ ὁ νόμος κελεύει ἀποκρίνεσθαι. Ἔσθ'
 ὅστις βούλεται βλάπτεσθαι; Οὐ δῆτα. Φέρε δὴ πότερον ἐμὲ εἰ- 3
 σάγεις δεῦρο ὡς διαφθεύοντα τοὺς νέους, καὶ τούτους πονη-

5. Ἡ οἱ μὲν αὐτῶν, οἱ δ' οὐ) Οἷοι
 τέ εἰτε καὶ εὐεῖν τοὺς νέους. — Νῆ τὴν
 Ἡραν) Συνήθης ὁ ὄρκος οὗτος Σωκρά-
 τος· ὡς ἐστὶν εὐρεῖν παρὰ Ξενοφ. Ἄ-
 πομν. Α'. ε. 5. Οἴκου. ε. 1. — Καὶ
 πολλὴν ἀφθον.) Λέγεις.

8. Ἄπαντες ἀνθρ.) Διοῦσε σοὶ δηλ.
 ὅτι οἱ μὲν καὶ τλ. — Ἡ τούναντίον
 τούτου πάν) Ἡ πάν τούναντίον τούτου
 δοκεῖ σοὶ ὅτι εἰς μὲν ἐστὶν ὁ οἷός τε
 ὢν ποιεῖν βελτίους· ἢ ὅτι εἰς πάν
 καὶ τλ.

10. Εἰσάγεις) Εἰς δικαστήριον δηλ.
 εγ. Ὡ πρὸς Διὸς Μέλ.) Ὡ Μέλιτε,
 Τόμ. Β'.

εἰπέ ἡμῖν πρὸς Διὸς. — Ὡ τὰν) Ἡ
 σύχως. Ὡ τὰν προσημασιμητικῆς λέ-
 ξεως λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ εἰρωνείᾳ πολ-
 λάκις.

2. Ἔστιν οὖν, ὅστις) Ἔστι λέγω τις,
 ὅς τις. — Ὁ νόμος κελ.) Διμοσθ. Λό-
 γω Β. κατὰ Στεφάν. Νόμος. «Τοῦν ἀν-
 κτιδικῶν ἐπάνομος εἶναι ἀποκρίνεσθαι
 ἀλλήλοισι τὸ ἐρωτώμενον, μαρτυρεῖν
 δὲ μή.» — Ἔσθ' ὅστις) Ἔστι δηλ. τις,
 ὅς τις· πάλιν γὰρ ἐρωτᾷ μὴ ἀποκρί-
 θέντα Μέλιτον.

3. Εἰσάγεις δεῦρο) Εἰσάγεις ἐπαυθᾶ
 εἰς τὸ δικαστήριον ταυτὶ ὡς ἐκόντα γε,

4 ροτέρους ποιῶντα, ἐκόντα ἢ ἄκοντα; Ἐκόντα ἔγωγε. Τί δήποτε,
 ὦ Μέλιτε, τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ, τηλικούτου ἔντος
 τηλικόσδε ὄν, ὥστε εὖ μὲν ἔγνωκας, ὅτι οἱ μὲν κακοὶ κα-
 κόν τι ἐργάζονται αἰεὶ τοὺς μάλιστα πλησίον ἑαυτῶν, οἱ δὲ ἀ-
 γαθοὶ ἀγαθόν τι ἐγὼ δὲ δὴ εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἴκω, ὥστε
 καὶ τοῦτο ἀγνοῶ, ὅτι ἐάν τινα μογῆτηρόν ποιήσω τῶν ξυνο-
 5 των, κινδυνεύσω κακόν τι λαθεῖν ὑπ' αὐτοῦ; ὥστε τοῦτο τοσοῦ-
 6 του κακόν ἐκόν ποιῶ, ὡς φῆς σὺ; Ταῦτα ἐγὼ σοι οὐ πείθο-
 μαι, ὦ Μέλιτε, ἀεὶ καὶ σὺδὲ ἄλλων ἀνθρώπων οὐδένα· ἀλλὰ
 ἢ σὺ διαφθείρω, ἢ διαφθεῖραι ἄκων. Ὅσπερ σὺ γε κατ' ἀμφο-
 7 τερα δεῦρο. Εἰ δὲ ἄκων διαφθείρω, τῶν τοιούτων καὶ ἀκου-
 σίων ἀμαρτημάτων σὺ δεῦρο νόμος εἰσάγειν ἐστίν, ἀλλ' ἰδίᾳ
 λαθόντα διδάσκειν καὶ νοθετεῖν. Δῆλον γάρ ἐστι, ἐάν μάθει,
 7 πῶσομαι ἔγε ἄκων ποιῶ. Σὺ δὲ ξυγγενέσθαι μὲν μοι καὶ δι-
 θάξαι ἔφυγες, καὶ οὐκ ἠθέλησας· δεῦρο δὲ εἰσάγεις, οἱ νόμος ἐ-
 8 στίν εἰσάγειν τοὺς κελύσειας δεομένους, ἀλλ' οὐ μαθήσεως. Ἀλ-
 λά γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο μὲν δῆλον ἤδη ἐστίν, ὃ ἐ-
 γὼ ἔλεγον, ὅτι Μελίτη τούτῳ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πρόποτε
 ἐμέλησεν.

ιδ'. Ὅπως δὲ δὴ λέγε ἡμῖν, πῶς με φῆς διαφθεῖρουν, ὦ Μέλιτε,
 τοὺς νεωτέρους; ἢ δῆλον ἐστὶ κατὰ τὴν γραφὴν, ἣν ἐγράψω, Σεῦς
 διδάσκοντα μὴ νομίζειν, οὗς ἡ πόλις νομίζει, ἕτερα δὲ δαιμόνια
 καινά; Οὐ ταῦτα λέγεις ὅτι διδάσκων διαφθείρω; Πάνυ μὲν οὖν
 2 σφόδρα ταῦτα λέγω. Πρὸς αὐτῶν τοίνυν, ὦ Μέλιτε, τούτων τῶν
 Σεῶν, ὧν νῦν ὁ λόγος ἐστίν, εἰπέ ἔτι σαφέστερον καὶ ἐμοὶ καὶ
 τοῖς ἀνδράσι τούτοις. Ἐγὼ γάρ οὐ δύναμαι μαθεῖν πρότερον
 λέγεις, διδάσκειν με νομίζειν εἶναι· τινὰς Σεῦς (καὶ αὐτὸς ἄρα
 νομίζω εἶναι Σεῦς, καὶ οὐκ εἰμὶ τὸ παρόπαν ἄθεος, οὐδὲ ταύτη
 ἀδικῶ) οὐ μόντοι οὗσπερ γε ἡ πόλις, ἀλλ' ἑτέρους, καὶ τοῦτ'
 ἐστίν, ὃ μοι ἐγκαλεῖς, ὅτι ἑτέρους; ἢ παντάπασι με φῆς οὔτε αὐτῶν

ἢ ἄκοντα διαφθ. — Ἐκόντα ἔγωγε.)

Πάντως δὲ σε εἰσάγω ὡς ἐκόντα διαφθ.

4. Τί δήποτε) Κατὰ τί ἄρα. — Ἐτη-
 λικόσδε ὄν) Νέος δηλ. — Τοὺς μάλ-
 ιστα πλῆσ.) ὄντας τὸ δὲ ἑαυτῶν ὅτι
 κατὰ ἀντιμετάθεσιν ἢ σύνταξιν. — Εἰς
 τοσοῦτον ἀμαθίας) Ἀντί εἰς τοσαύτην
 ἀμαθίαν κατὰ μετάληψιν τοῦ ἐπιθέτου
 εἰς οὐδέτερον, καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ εἰς
 πρῶτον. — Ὅσπερ τούτο τοσοῦτο κακόν)
 οὐδὲ.

7. Οὐδένα) Πείθεσθαί σοι.

8. Οὐκ ἐστὶ νόμος) Οὐκ ἐστὶ νόμος
 οὐδὲ εἰς τὸ δικαίτηρον δηλ.

— Ἀλλ' ἰδίᾳ) Ἀλλὰ νόμος ἐστὶν ἰδίᾳ λαθ.

7. Οἱ νόμοι.) Τὸ Οἱ τοπικόν ἐστὶν ἐ-
 πιβόημα τὸ Ὅπου σημαίνει. Ὅπου δηλ.
 νόμος ἐστὶ καὶ τλ.

ιδ'. ἢ δῆλον ἐστὶ) Ἐννοεῖται φῆς δια-
 φθεῖρουν με τοὺς νέους διδάσκοντα καὶ τλ.
 — Κατὰ τὴν γρ.) Γραφὴ ἢ περὶ δημο-
 σίων ἀδικημάτων κατηγορία· ἔρα. Εὐ-
 θύφρ. α. 2.

2. Ὀν νῦν) Περί ὧν νῦν ὁ λόγος.
 — Οὐδὲ ταύτη ἄδ.) Οὐδὲ κατὰ τούτο
 δηλ. ἀδικῶ, ἀλλ' ἀδικῶ, νομίζων Σεῦς
 οὐχ οὗς ἢ πολ.

νομίζεις Θεός, τούς τε ἄλλους ταῦτα διδάσκειν. Ταῦτα λέγει, ὡς
 τὸ παράπαν οὐ νομίζεις Θεός. Ὡς θαυμάσιε Μέλιτε, ἵνα τί 3
 ταῦτα λέγεις; Οὐδὲ ἥλιον, οὐδὲ σελήνην ἄρα νομίζω εἶναι Θεός,
 ὥσπερ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι; Μὰ Δί, ὦ ἄνδρες δικασταί· ἐπεὶ
 τὸν μὲν ἥλιον, λίθον φησὶν εἶναι, τὴν δὲ σελήνην, γῆν. Ἀνα- 4
 ξαγόρου οἷοι κατηγορεῖν, ὦ φίλε Μέλιτε· καὶ οὕτω καταφρονεῖς
 τῶν θεῶν, καὶ οἷοι αὐτοὺς ἀπίστους γραμματέων εἶναι, ὥστε οὐκ εἰ-
 θέναι, ὅτι τ' Ἀναξαγόρου βιβλία τοῦ Κλαζομενίου γέμει τούτων
 τῶν λόγων. Καὶ δὴ καὶ οἱ θεοὶ ταῦτα παρ' ἐμοῦ μαυθάνουσιν,
 ἃ ἔξεστιν ἐνίστασθαι, εἰ πάνυ πολλοῦ, δραχμῆς ἐκ τῆς ὀρχήστρας
 πριαμένους, Σωκράτους καταγελαῖν, ἔάν προσποιῆται ἑαυτοῦ εἶναι,
 ἄλλως τε καὶ οὕτως ἄτοπα ὄντα. Ἀλλ' ὦ πρὸς Διός, οὕτωςί σοι 5
 δοκῆι οὐδένα νομίζειν Θεὸν εἶναι; Οὐ μέντοι μὰ Δία, οὐδ' ὀπω-
 στιωῦν. Ἀπίστος γ' εἶ, ὦ Μέλιτε, καὶ ταῦτα, ὡς ἐμοὶ δοκεῖς,
 σαυτῷ. Ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ οὕτως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πάνυ εἶναι 6
 ὑβριστῆς καὶ ἀκόλαστος, καὶ ἀτεχνῶς τὴν γραφὴν ταύτην ὑβρι-
 τικῶς καὶ ἀκολασίᾳ καὶ νεότητι γράψασθαι. Ἔοικε γὰρ ὡσπερ 7
 αἰνιγμα ξυνηθέντι, καὶ διαπειρωμένῳ, « Ἄρα γινώσκεται Σωκράτης
 ὁ σοφὸς δὴ ἐμοῦ χαριεντιζομένου, καὶ ἐναντία ἑμαυτῷ λέγοντος;
 ἢ ἐξαπατήσῃ αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀκούοντας; » Οὗτος 8
 γὰρ ἐμοὶ φαίνεται τὰ ἐναντία λέγειν αὐτὸς αὐτῷ ἐν τῇ γραφῇ,
 ὥσπερ ἂν εἰ εἶποι « Ἄδικεὶ Σωκράτης Θεός οὐ νομίζω, ἀλλὰ
 Θεός νομίζω. Καίτοι τοῦτό ἐστι παίζοντος. »

ιε. Συνεπισκέψασθε δὴ, ὦ ἄνδρες, ἤ μοι φαίνεται ταῦτα λέ-
 γειν. Σὺ δὲ ἡμῖν ἀποκρίσαι, ὦ Μέλιτε. Ὑμεῖς δὲ, ὅπερ κατ'

3. Ἴνα τί ταῦτα) Τὸ Ἴνα, ὡσπερ καὶ τὸ ὅτι, ἐρωτηματικῶς λεγόμενα, πρὸς αἰτιατικὴν φερούται κατὰ τὴν Διάν· δοκεῖ δὲ τι κατ' ἔλλειψιν λέγεσθαι ῥήματος ὅσον ἵνα τί γένηται, λέγεις ταῦτα ὅπερ ἐστὶν ἐπὶ τίνι σκοπῷ λέγεις ταῦτα.

4. Τούτων τῶν λόγων) Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομενίος ἔλεγε τὸν ἥλιον μύθρον διά-
 πυρον, ὡς φησὶν Ἀποκρατίων ὅπερ ἐν-
 ταῦθα λίθον λέγει Σωκράτης καὶ τὴν σε-
 λήνην ἔχειν οἰκίστους λόφους, φάραγγας
 ὡς Θεοδώρητ' Ἑλλ. παύσημ. Σεραικ. δ'.
 — Εἰ πάνυ πολλοῦ) Ἐάν ἢ χρεῖα πάνυ
 πολλοῦ προίχθαι ταῦτ' ἐστὶ δραχμῆς.
 — Ἐκ τῆς Ὀρχήστρας) Τίμαιος Γέμιστ.
 εἰς Πλ. Ὀρχήστρα ἐστὶν τὸ τοῦ θεάτρον
 μέσον χωρίον, καὶ τόπος ἐπιφανῆς εἰς
 πανήγυριν ἐνθα Ἀρμαδίου καὶ Ἀριστο-
 γείτωνος εἰδόντες. Καὶ Φωτ. Λεξ. Ὀρχή-
 στρα πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἶτα
 καὶ τοῦ θεάτρον τὸ κάτω ἡμικύκλιον, ὡ

καὶ οἱ χοροὶ ἦδον, καὶ ὀρχοῦντο εἰς τὴν
 Ὀρχήστραν. Ἐνταῦθά μοι δοκεῖ ληρῆθη-
 ναι τὴν λέξιν διὰ τὸ κοινὸν τοῦ πράγ-
 ματος ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν. Ἐξεστὶν αὐτοῖς
 ἀνῆσασθαι τὰ βιβλία ταῦτα, εἰ πάνυ
 πολὺ ὄνει καταβαλεῖν, δραχμῆς, αὐτό-
 θεν ποθὲν ἀπὸ τῆς Ὀρχήστρας. — Ἐαυτοῦ
 εἶναι) Ὅτι εἰσὶν ἴδια ἑαυτοῦ γεννήματα
 ὁκλ. τοῦ ἴδιου αὐτοῦ νοός.

5. Καὶ ταῦτα) Ποιῶν, ἀπίστος εἶ
 σαυτῷ

7. Ἔοικε γὰρ, ὡσπερ) Ὅμοιος γὰρ
 δοκεῖ τῷ, εἴτις αἰνιγμα ξυνηθέντο καὶ
 διαπειράται, εἰ ἄρα γινώσκεται.

8. Καίτοι τοῦτο) Καίτοι ταῦτα τὸ
 οὕτως εἰρηκεῖναι ἴδιόν ἐστιν ἀνθρώπου
 παίζοντος.

ιε. Ἢ μοι φαίνεται) Καθ' ὅτι μοι
 φαίνεται ἐν τῇ δὴλῶν αἰτία μοι φαίν.
 καὶ ἐστὶ τὸ ἢ ὁμοιωματικῶν.

ἀρχὰς ὑμᾶς παρητησάμην, μέμνησθέ μοι μὴ δορυβεῖν, ἐάν ἐν
 2 τῷ εἰωθῶτι τρόπῳ τοὺς λόγους ποιῶμαι. Ἔστιν ὅστις ἀνθρώπων,
 ὦ Μέλιτε, ἀνθρώπεια μὲν νομίζει πράγματα εἶναι, ἀνθρώπους
 δὲ οὐ νομίζει, — Ἀποκρινέσθω, ὦ ἄνδρες, καὶ μὴ ἄλλα καὶ ἄλ-
 3 λα δορυβεῖτω. Ἔσθ' ὅστις ἵππους μὲν οὐ νομίζει, ἵππικὰ δὲ
 πράγματα, ἢ αὐλητάς μὲν οὐ νομίζει, αὐλητικά δὲ πράγματα,
 — Οὐκ ἔστιν, ὦ ἄριστε ἀνδρῶν. Εἰ μὴ σὺ βούλει ἀποκρίνασθαι,
 4 ἐγὼ εἰ λέγω, καὶ τοῖς ἄλλοις τουτοῖσι. Ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀ-
 πόκριναι ἐσθ' ὅστις δαιμόνια μὲν νομίζει πράγματα εἶναι, δαι-
 μονίας δὲ οὐ νομίζει. Οὐκ ἔστιν. Ὡς ὄκησας; ὅτι μόλις ἀπεκρι-
 5 νω ὑπὸ τούτῳ ἀναγκαζόμενος. Οὐκοῦν δαιμόνια μὲν φῆς με
 καὶ νομίζειν καὶ διδάσκειν, εἴτ' οὖν καινὰ εἴτε παλαιὰ, ἀλλ' οὖν
 δαιμόνιά γε νομίζω κατὰ τὸν σὸν λόγον καὶ ταῦτα καὶ διωμόσω
 ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Εἰ δὲ καὶ δαιμόνιά νομίζω, καὶ δαιμόνας δῆ-
 6 οῦ πολλὴ ἀνάγκη νομίζειν μέ ἐστιν. Οὐχ οὕτως ἔχει; — Ἐχει
 δὲ. Τίθημι γὰρ σε ὁμολογοῦντα, ἐπειδὴ οὐκ ἀποκρίνη. Τοὺς δὲ
 δαιμόνας οὐχὶ ἤτοι θεοὺς γε ἠγοῦμεθα εἶναι, ἢ θεῶν παῖδας; φῆς,
 ἢ οὐ; Πάνυ γε. Οὐκοῦν εἴπερ δαιμόνας ἠγοῦμαι, ὡς σὺ φῆς, εἰ
 μὲν θεοὶ τινὲς εἰσιν οἱ δαίμονες, τοῦτ' ἂν εἴη ὃ ἐγὼ φημί σε τι-
 νίττεσθαι καὶ χαριεντίζεσθαι, θεοὺς οὐχ ἠγοῦμενον φάναι με
 7 θεοὺς αὖ ἠγεῖσθαι πάλιν, ἐπειδὴ περ γε δαιμόνας ἠγοῦμαι εἰ δ'
 αὖ οἱ δαίμονες θεῶν παῖδες εἰσι νόθοι τινὲς, ἢ ἐκ Νυμφῶν, ἢ ἐκ
 τινῶν ἄλλων, ὧν δὴ καὶ λέγονται, τίς ἂν ἀνθρώπων θεῶν μὲν
 παῖδας ἠγοῖτο εἶναι, θεοὺς δὲ μή; ὁμοίως γάρ ἂν ἄτοπον εἴη,
 ὡσπερ ἂν εἴ τις ἵππων μὲν παῖδας ἠγοῖτο ἢ καὶ ὄνων, τοὺς ἡμιό-
 8 νους, ἵππους δὲ καὶ ὄνους μὴ ἠγοῖτο εἶναι. Ἀλλ', ὦ Μέλιτε,
 οὐκ ἔστιν ὅπως σὺ ταῦτα οὐχὶ ἀποπειρώμενος ἡμῶν ἐγράψω τὴν
 γραφὴν ταύτην, ἢ ἀπορῶν, ὅτι ἐγκαλοῖς μοι ἀληθὲς ἀδίκημα;
 ὅπως δὲ σὺ τινα πείθοις ἂν καὶ μικρὸν νοῦν ἔχοντα ἀνθρώπων,
 ὡς τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς ἐστί, καὶ δαιμόνια καὶ θεῖα ἠγεῖσθαι, καὶ
 αὐτοῦ αὐτοῦ, μήτε δαιμόνας μήτε θεοὺς μήτε ἥρωας, οὐδεμίαν

4. Ὡς ὄκησας) Μόλις δηλ. καὶ ἀρ-
γῆς ἀπεκρίθης.

5. Ἐν τῇ ἀντιγραφῇ) Τὰ ἐν ταῖς
θεμασίαις θίκασι τῶν διαζομένων
γραμμάτων λέγονται Ἀντιγραφῇ, λέ-
γονται δὲ ἕως; τὰ τε τοῦ διώγου-
τος καὶ τὰ τοῦ φημένου Ἀντιγραφῇ
Πλάτων δὲ ἐν τῇ Σοκράτους ἀπολο-
γῇ Ἀντιγραφῇ καὶ Ἀντιγραφῇ τὸ
αὐτὸ λέγει. Σουθ. Ἀντιγραφῆς.

7. Νόθοι τινὲς) Νόθοι θεῶν λέγονται
παῖδες, ὅσοι ἐκ Νυμφῶν ἢ γυναικῶν ἀν-

θρώπων διὰ θεῶν συνουσίας ἐγένοντο.
Τοιοῦτος Διόνυσος ἐκ Διὸς καὶ Σεμέλης, Ἡ-
ρακλῆς ἐκ Διὸς καὶ Ἀλκμήνης καὶ οἱ τοι-
οῦτοι. — Ὡς δὴ καὶ λέγονται) Ἐξ ὧν δηλο-
νότι λέγονται ὅτι ἐγένοντο θεῶν παῖδες.

8. Οὐκ ἔστιν ὅπως) Πάντως διὰ τοῦ-
το ἐγράψω τὴν γραφὴν, ἵνα ἀκόπειραν
ἡμῶν λάθης. — Οὐδεμίαν μηχανή) Οἷον
οὐδεμίαν δὲ μηχανὴν ἐστὶν οὐδὰ τρόπον,
καὶ ὅν ἂν δυναθεῖς πείσαι τινα τῶν
ἀνθρώπων, καὶ ἐάν ἢ μικρόν τις, ὡς
αὐτοῦ καὶ τλ.

μηχανή ἐστίν. Ἀλλὰ γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὡς μὲν ἐγὼ οὐκ ἀ- 9
δικῶ κατὰ τὴν Μελίτου γραφὴν, οὐ πολλῆς μοι δοκεῖ εἶναι ἀπο-
λογίας· ἀλλὰ ἱκανὰ καὶ ταῦτα.

15. Ὁ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἔλεγον, ὅτι πολλή μοι ἀ-
πέχθεια γέγυνε καὶ πρὸς πολλούς, εὖ ἴστε, ὅτι ἀληθές ἐστι. Καὶ
τοῦτ' ἐστίν, ὃ ἐμὲ αἰρήσει, ἐάν περ αἰρῆ, οὐ Μέλitos οὐδὲ Ἄνυτος,
ἀλλ' ἢ τῶν πολλῶν διαβολή τε καὶ φθόνος· ἃ δὴ πολλούς καὶ ἀ-
γαθούς ἄνδρας ἤρνηκεν, οἷμαι δὲ καὶ αἰρήσειν. Οὐδέν δὲ δεινὸν
μὴ ἐν ἐμοὶ στή. Ἰσθίς δ' ἂν εἴποι τις· «Εἴτ' οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ 2
Σώκρατες, τοιοῦτον ἐπιτηδεύμα ἐπιτηδεύσας, ἐξ οὗ κινδυνεύεις
νυκτὶ ἀποθανεῖν;» ἐγὼ δὲ τούτῳ ἂν οἰκαῖον λόγον ἀντεῖποιμι 3
» Ὅτι οὐ καλῶς λέγεις, ὦ ἄνθρωπε, εἰ οἶει δεῖν κίνδυνον ὑπολογί-
ζεσθαι τοῦ ζῆν ἢ τεθνᾶναι ἄνδρα, ὅτου τι καὶ σμικρὸν ὄφελός
ἐστίν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνο μόνον σκοπεῖν, ὅ,τι ἂν πράττη, πότερον
δίκαια ἢ ἀδίκῃ πράττει, καὶ ἀνδρός ἀγαθοῦ ἔργα ἢ κακοῦ.»
Φαῦλοι γάρ ἂν, τῷ γε σῷ λόγῳ, εἰς τῶν ἡμιθέων, ὅσοι ἐν 4
Τροίᾳ τετελευτήκασιν, οἳ τε ἄλλοι καὶ ὁ τῆς Θέτιδος υἱός· ὅς το-
σοῦτον τοῦ κινδύνου κατεφρόνισε, παρὰ τὸ αἰσχρὸν τι ὑπομεί-
ναι, ὥστε, ἐπειδὴ εἶπεν ἡ μήτηρ αὐτῷ προθυμουμένη Ἐκτορα
ἀποκτείνειν, θεός οὔσα, οὕτωσί πως, ὡς ἐγὼ οἶμαι· «ὦ παῖ, 5
εἰ τιμωρήσεις Πατρόκλῳ τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον, καὶ Ἐκτορα ἀ-
ποκτενεῖς, αὐτός ἀποθνήσκει.» (αὐτίκα γάρ τοι, φησί, μεθ' Ἐκτορα
πότμος ἐτοίμος) ὁ δὲ, τοῦτ' ἀκούσας, τοῦ μὲν θανάτου καὶ τοῦ
κινδύνου ὠλιγόωρησε, πολὺ δὲ μᾶλλον θείσας τὸ ζῆν κακός ὢν,
καὶ τοῖς φίλοις μὴ τιμωρεῖν. «Αὐτίκα, φησί, τεθναίνῃ, τὴν δίκην 6
ἐπιθείς τῷ ἀδικοῦντι, ἵνα μὴ ἐνθάδε μένω καταγέλαστος παρὰ
νηυσὶ κορωνίσιν, ἄχθος ἀρούρης.» Μὴ αὐτὸν οἶει φροντίσαι θανα-
τάτου, καὶ κινδύνου; Οὕτω γάρ ἔχει, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῇ 7

9. Ἀπολογίας) Ἔργον δηλ.

15. Ἐάν περ αἰρῆ) Ἐάν δηλ. τί πε-
ρυμένηται μοι ἐν τῇ δίκῃ· τοῦτο ἔσται
καὶ οὐ Μέλ. — Ἄ δὴ) Διαβολή δηλ. καὶ
φθόνος. — Οὐδέν δὲ δεινόν) Καὶ οὐδεὶς
φθόνος μὴ στή ἐν ἐμοί.

2. Τοιοῦτον ἐπιτηδεύμα) Τὸ περιεῖναι
δηλ. καὶ ἐξελέγγχειν, κἀντεῖθεν ἐπισπά-
σασθαι τῶν ἀπάντων τὸν ἀπέχθειαν.

3. Εἰ οἶει) Ἐάν νομίζῃς ὅτι δεῖ ἢ
γεῖσθαι κίνδυνον τούτου, ἵνα ζῆ ἢ ἀπο-
θάνῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐ ἐκ τῆς ζωῆς ἢ τοῦ θανα-
τάτου ἔστι καὶ μικρὸν τι ὄφελος. Ὅπερ
ἐστίν. Οὐδεὶς κίνδυνος, ἐάν τι ὄφελος γέ-
νηται ἐκ τῆς ζωῆς, ἢ τοῦ θανάτου τι-

νός ἀφελίμου ἀνδρός. — Ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνο)
Ἀλλ' οὐκ οἶει δεῖν σκοπεῖν ἐκεῖνο μόνον,
ὅ,τι ἂν πράττη, ταῦτα πότερον δίκαια
ἢ ἀδίκῃ πράττει ἢ δὲ ἀπόδοσις πρὸς
πληθυντικὸν διὰ τὸ σημαινόμενον τοῦ
ἀορίστου.

4. Ὁ τῆς Θέτιδος) Ἀχιλλεύς δηλ.
Ταύτης γὰρ καὶ Πηλέως ὁ Ἀχιλλεύς.
— Παρὰ τὸ αἰσχρὸν) ἵνα μὴ τι αἰσχρὸν
ὑπομείνῃ ἢ γὰρ Παρὰ ἐνταῦθα ἀπα-
γόρευσιν πηραίνει.

5. Πότμος ἐτοίμος) Ὀμηρ. Ἰλ. Σ
στῆχ. 96. — Αὐτίκα) Αὐτόθ. στῆχ. 98.
— Ἀχθος ἀρούρης.) Αὐτόθ. στῆχ. 104.